

Kurvan pekar fortfarande rätt

Sverigedemokraterna på väg mot riksdagen

Sedan valet har Sverigedemokraterna legat tämligen stabilt kring 3 % i opinionsmätningarna. Ibland något över, ibland strax under. Redan i juni förra året nådde vi 2,9 % i Temo. Det var ett rejält lyft, som kom efter uppmärksamheten kring Muhammedaffären och Ungt val.

Jimmie Åkesson

jimmie.akesson@sverigedemokraterna.se

Därefter har vi alltså legat ganska stabilt, med en topp på 3,4 % i första Sifo-mätningen efter valet. Vi vet av erfarenhet att opinionen har en tendens att släpa efter en aning och vi har också därför väntat på ännu ett lyft. I slutet av mars kom det. Norska Sentios mätning visade att Sverigedemokraterna, för första gången, klättrat över fyraprocentsspärren och dessutom förbi riksdagens minsta parti, kristdemokraterna. Vi noterades för 4,3 %. Även en mätning från TV4/Novus Opinion några dagar senare visade att Sverigedemokraterna numera är större än kd.

Det är svårt att spåra några särskilda skäl till att vi klättrar i just marsmätningarna. Sannolikt handlar det om en samlad effekt av eftervalsdebatten och den mediala uppmärksamhet partiet fått sedan valnatten. Sverigedemokraterna betraktas av allt fler väljare som ett reellt alternativ bland de andra och därmed är det också fler som överväger att rösta på oss. Det blir förstås intressant att se om den senaste tidens tv-debatter och uppmärksamheten kring dessa får någon ytterligare effekt i kommande mätningar under våren. Det borde bli så, om än på marginalen. Enligt Novus Opinion ansåg mer än var femte tittare att undertecknad vann debatten mot Mona Sahlin i TV4. Dessutom svarade 14 % att de blivit mer positivt inställda till par-

Sverigedemokraternas framgångar fortsätter. Norska Sentios marsmätning visade att Sverigedemokraterna, för första gången, klättrat över fyraprocentsspärren och dessutom förbi riksdagens minsta parti, kristdemokraterna. På bilden vakar Karl XI över Sverigedemokraternas valstuga i Karlskrona, där partiet erhöll närmare tio procent av rösterna i valet 2006, vilket gav åtta mandat i kommunfullmäktige.

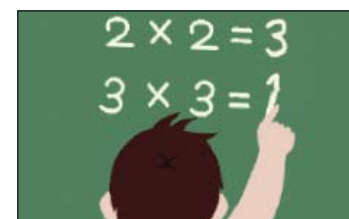
tiet efter debatten. Någon effekt borde det ha, åtminstone på längre sikt. Och det är långsiktigt vi bygger. Sverige behöver inte fler kortsiktiga och instabila partibyggen som skräckexemplet Ny demokrati. Vi menar allvar med det vi säger. Våra ambitioner är i högsta grad seriösa, vilket allt fler väljare tycks uppmärksamma.

Att vi förr eller senare skulle spränga riksdagsspärren i en opini-

onsmätning var väntat. Att det skulle ske redan ett halvår efter valet hade jag däremot inte vågat hoppas på. Den psykologiska effekt som en sådan framgång har är ovärderlig för ett parti på uppgång. Väljarna ser det som meningsfullt att rösta med det nya partiet och partifunktionärer och -företrädare får nya krafter att fortsätta sitt enträgna arbete. Synovate/Temo har förresten konstaterat att mycket tyder på att Sverigede-

mokraterna når riksdagen i nästa val, med ett stöd på uppemot 8,6 %. Siffrorna bygger på en historisk beräkning baserad på partiets tidigare valresultat.

Jag kan än en gång konstatera att kurvan pekar rätt och att förutsättningarna för ett nytt parti i riksdagen efter 2010 års val är mycket goda.

Ingen enkel matematik

När det gäller jämförandet av skolor och deras resultat vad gäller undervisning per elev, är skillnaderna stora mellan olika skolor. De skolor som får mest anslag per elev är samtidigt de som presterar sämst.

Sidan 4

Upplopp i Nederländerna

I själva verket är det så att området sedan länge terroriserats av invandrarungdomar, framförallt av marockanskt ursprung, vilka rånar, misshandlar och ofredar etniska holländare.

Sidan 8

Ett enfrågeparti?

Att vi gärna tar upp invandringen beror inte på att det är det enda som intresserar oss. Däremot har vi klart för oss att massinvandringen, dess kostnader och konsekvenser inte kan isoleras från övrig politik.

Sidan 12

Svensk ekonomi har slagsida

SIDAN 3

Svenskheten och hycklarnas Parad

SIDAN 6

EU fyller 50 år

SIDAN 9

JIMMIE ÅKESSON
SVERIGEDEMOKRATERNAS PARTIORDFÖRANDE

Att ta den berömda debatten...

Det är inte precis vardag för en sverigedemokrat att få tre tv-debatter mot företrädare för regerings- och riksdagspartier inom loppet av en vecka. Plötsligt skulle alla ta debatten och även om de två första sändes i TV8 är det sannolikt få som missat kringdebatten i övrig press. Det talas om ett medialt genombrott för såväl partiet som undertecknad själv.

Det återstår såklart att se vad detta med att "ta debatten" egentligen betyder. Inte minst socialdemokraterna har genom åren sagt just detta, att de ska ta debatten och då har de egentligen menat att man ska prata illa om oss så fort tillfälle ges och vi saknar möjlighet att bemöta det som sägs. Nu gjorde förvisso Sahlin något unikt när hon ställde sig i samma tv-studio som en sverigedemokrat, men efteråt var hon mycket klar med att det rörde sig om en engångsföreteelse. Det gav inte mersmak, sa hon. Fler debatter blir det därför knappast inom överskådlig tid. Socialdemokraterna har nu istället tillsatt en särskild grupp som ska motarbeta sd. Den leds av Mats Johansson, ordförande i Region Blekinge och alltså en styrelsekollega till undertecknad. Man är alltså tillbaka där man började efter valet 2002, då förre partisekreteraren Lars Stiernkvist reste runt i landet och instruerade sina partikamrater i konsten att undvika debatten med oss.

TV4-debatten med Mona Sahlin var på många sätt en vinnvinn-situation. Även om hon förstås var mycket väl medveten om att vi gynnas av att synas i tv (mer än var femte tittare ansåg att undertecknad vann debatten) hade hon själv minst lika mycket att vinna. Mona Sahlin var före debatten en ifrågasatt och tämligen osynlig partiledare. Här fick hon ett tillfälle att åter hamna i fokus och om nu detta var ett av huvudskälen till att hon faktiskt ställde upp så får man tillstå att det var ett smart drag. Efter debatten har hon verkligen fått upp ångan och syns nu mer än någon annan partiledare. Det talas redan om en Sahlineffekt. Jag inbillar mig att den gynnar även oss. Mona Sahlin är inte bara älskad utan stöter också bort stora grupper med sina extrema uttalanden. Hon "hatar allt genuint typiskt svenskt", går i moskén med slöja och tycker att Muhammed ska ha jobbet före Kalle. Där sätter vi in stöten!

Att Sverigedemokraterna har varit i ständig fokus den senaste tiden, är det få som kunnat undgå. Jag syftar då inte bara på de tre tv-debatterna, vilka Jimmie Åkesson skötte med bravur, eller på uppmärksamheten kring svårigheterna att hitta en konferenslokal till partiets riksmöte, utan snarare på helheten; att Sverigedemokraterna kommit att bli en naturlig del av nyhetsrapporteringen.

Det må vara så att en stor del av rapporteringen fortfarande är vinklad, och ibland till och med kraftigt vinklad, i syfte att smutskasta och/eller förlöjliga partiet, men detta är inget vi ska vara rädda för. Jag är nämligen övertygad om att detta är en följd av att man från etablissemangets sida insett att vi är en kraft att räkna med. Som jag ser det, är det viktiga att vi omnämns, att vi finns kvar i väljarnas medvetande. Vidare är jag övertygad om att rapporteringen kommer att bli bättre och mer objektiv allt eftersom tiden går. Och det går redan att märka en viss förändring i attityden till Sverigedemokraterna.

Men visst är det fortfarande så att många journalister fortfarande har svårt att belysa partiet objektivt, vilket inte minst uppståndelsen kring Mattias Karlssons uttalande om Zlatan visar. Detta bemöter han dock på ett utmärkt och träffsäkert sätt på mittuppslaget.

Avslutningsvis vill jag passa på att önska Johnny Skalin, ordförande för Sverigedemokraterna i Sundsvall, välkommen som skribent.

RICHARD JOMSHOF
CHEFREDAKTÖR

SD KURIREN

© Sverigedemokraterna
Eftertryck tilläts endast om källan anges.

SVERIGEDEMOKRATERNA
Box 200 85, 104 60 Stockholm
Tel: 08-22 66 77, Fax: 08-643 92 60
E-post: info@sverigedemokraterna.se
www.sverigedemokraterna.se

SD-KURIREN
Box 130 45, 250 13 Helsingborg
Telefon: 0455-151 33
E-post: redaktion@sdkuriren.se

HEMSIDA
www.sdkuriren.se

**ANSVARIG UTGIVARE
& CHEFREDAKTÖR**

Richard Jomshof
Telefon: 0455-30 52 14
richard.jomshof@sdkuriren.se

REDAKTION

Jens Leandersson
jens.leandersson@sdkuriren.se

Mattias Karlsson
mattias.karlsson@sdkuriren.se

David Lång
david.lang@sdkuriren.se

Björn Söder
bjorn.soder@sdkuriren.se

**ÖVRIGA SKRIBENTER
I DETTA NUMMER**

Jimmie Åkesson, Niklas Andersson,
Johnny Skalin, Ted Ekeröth,
Göran Olsson.

UTGIVNING

SD-Kuriren utkommer med cirka sex nummer per år till Sverigedemokraternas medlemmar samt övriga prenumeranter.

PRENUMERATION

Sex nummer - 50 kronor
Insättes på plusgiro 117 09 68 - 0

ANNONSERING

Se www.sdkuriren.se
eller ring 0455-151 33.

UPPLAGA

28 000 ex (maj 2007)

SD-Kuriren utges av Sverigedemokraterna och är officiellt partiorgan. De åsikter redaktionen eller externa skribenter uttrycker i tidningen behöver inte nödvändigtvis motsvara partiets ståndpunkter. Redaktionen tar tacksamt emot foton, artiklar, sakuppgifter, tidningsurklipp och teckningar. Insänt material betraktas som tillhörande SD-K:s arkiv. Redaktionen förbehåller sig rätten att korta, rätta, redigera, illustrera och publicera insänt material. Redaktionen ansvarar inte för obeställt material.

ISSN 0284-6861.

Besök SD-Kuriren på nätet!
Över 100 000 besök varje månad. Uppdateringar dygnet runt.

[www.sdkuriren.se]

Nu börjar de bli desperata

Sverigedemokraternas senaste framgångar i väljaropinionen har lett till desperation i vissa delar av etablissemangen. Ett av de tydligare exemplen är Johannes Forssberg, ledarskribent på Expressen, fredagen den 30 mars.

David Lång

david.lang@sverigedemokraterna.se

Det är med anledning av att Sverigedemokraterna fått 4,3 procent av väljarsympatierna i en opinionsundersökning som Forssberg reagerar. Utan att lägga fram några argument emot Sverigedemokraternas politik, angriper han allt och alla med en massa osakligheter.

Enligt Forssberg är partiet Sverigedemokraterna ett "missfoster", vår partiledare har charm som "en sämre bilförsäljare", vår partisekreterare "ser ut som en nyfrälst våldsbrottsling", och så vidare. Är detta verkligen de främsta argumenten som Forssberg har för att Sverige ska fortsätta med det mångkulturella projektet?

Vissa försök till politisk argumentation gör Forssberg då han, likt moderaternas partisekreterare Per Schlingmann, hotar med att alla som röstar på Sverigedemokraterna kommer bli fattiga. Forssberg menar att Sverigedemokraternas politik bland annat kommer att leda till stora budgetunderskott och finanskris. Han slänger in en jämförelse med Ny Demokrati för att ge ytterligare tyngd åt sina så kallade argument.

Det går bra för Sverigedemokraterna. I Sentios marsmätning får partiet hela 4,3 procent av väljarsympatierna, vilket skulle ge representation i riksdagen. Foto: www.aftonbladet.se

Påståendena är naturligtvis felaktiga eftersom Sverigedemokraterna inte har för avsikt att spendera pengar som inte finns. Skulle nedmonteringen av det mångkulturella projektet inte ge några besparingar, det vill säga om alla ekonomiprofessorer i landet visar sig ha fel, så kommer vi inte kunna göra större ekonomiska satsningar än de nuvarande riksdagspartierna. Då får vi helt enkelt nöja oss med att ha gjort Sverige till ett trevligare land att bo och leva i. Den som däremot väljer att lita på experternas beräkningar att massinvandringen kostar åtskilliga tiotals

miljarder kronor per år, inser att där finns stora besparingsmöjligheter.

Den desperation som Forssberg ger uttryck för är ytterligare tecken på att Sverigedemokraterna gjort viktiga framsteg. Det blir allt tydligare att vi punkterat varje argument för mångkultur och att dess förspråkare inte förmår annat än löjliga försök till att misskreditera våra företrädare. Vi sverigedemokrater får ta detta som en komplimang. Deras desperation är ett mått på vår framgång.

Fördubblade kostnader för flyktingmottagning

Vad invandringen kostar är omdebatterat, beroende på vilka kostnader som ska räknas in. En kostnad som dock är odiskutabel är de utgifter som är direkt knutna till Migrationsverket och de asylsökande under asylprocessen. Denna kostnad skjuter nu i höjden och beräknas år 2010 ha fördubblat siffrorna från år 2005 och beräknas komma landa kring 12,2 miljarder kronor.

Viktiga faktorer som kommer att påverka Sveriges asylärenden i framtiden är den nya lag som började gälla förra året, samt Migrationsdomstolen som ersatt Utlänningsnämnden som beslutande instans för vilka som ska få stanna om Migrationsverkets beslut överklagas. Från att tidigare ha låtit kring 13 procent av de sökande stanna, har andelen som Migrationsverket bifallit mer än tredubblats och hamnat på 42 procent.

Samtidigt som procenten bifall ökat, har även antalet sökande mer än fördubblats sedan 2005. Det är

på grundval av denna nya trend som man, enligt uppgifter från TT, räknat fram denna kostnadsprognos för 2010.

Då endast ett litet fåtal av dem som söker asyl klassas som flyktingar, har de flesta som kommit till Sverige (anhöriga ej inräknade) fått stanna av så kallade "humanitära skäl". Denna luddiga term ersattes i och med lagändringen av en ännu mer subjektiv och oklar term förra året – "synnerligen ömmande omständigheter". Denna, i kombination med flyktingströmmen från Irak (som i år väntas utgöra hälften av alla sökande), är grunden till ökningen och nu återstår att se hur domstolen kommer att hantera de fall som fått avslag. Procenten som får stanna kommer att öka när de som fått avslag överklagar och en viss andel av dessa får stanna, hur stor ökningen blir vet vi när vi sett hur Migrationsdomstolen tolkar den nya lagen.

Reaktionerna i media på denna nyhet har varit få, men Sundsvalls Tidning har uppmärksammat sa-

ken och låter Fredrik Malm (tidigare LUF-ordförande och redaktör för Expo, numera riksdagsman och folkpartiets talesman i flyktingfrågor) kommentera: "Lösningarna är inte att stänga Sveriges gränser."

Enligt ST anser han i stället att oavsett om det kommer många flyktingar ett år och färre ett annat, så ska Sverige klara av kostnaderna och menar även att flyktingarna på sikt är en tillgång för landet.

Inget pekar dock på att invandringen skulle minska de kommande åren. Det finns inte heller några siffror som stärker påståendet att flyktingar skulle vara en tillgång. Som grupp betraktat har de som kommit hit de senaste 20 åren hittills utgjort en ekonomisk och social belastning för landet.

Niklas Andersson

Svensk ekonomi har slagsida

I Expressen den 1 mars skriver Dick Kling och Maria Rankka i ett debattinlägg att Sverige går bättre än på länge. De anser därför att staten bör ge varje svensk 12 444 kronor i bonus då budgetöverskottet i år beräknas bli 112 miljarder. Man jämför staten med näringslivet, där det närmast är naturligt att företagen delar ut bonus när det går bra. "AB Sverige" bör följa den principen och dela ut pengarna till dem som utgör staten, det vill säga medborgarna, menar man.

De skriver att varannan svensk inte äger mer än 28 000 kronor, att var tredje svensk är skuldsatt eller helt utan ekonomisk buffert, samt att om vi bortser från värdet av en eventuell bostad, är det bara de rikaste tjugo procenten av svenskarna som har större tillgångar än skulder. Vidare hävdar de att den långsiktiga stabiliteten i svensk ekonomi inte hotas av en engångsbonus i storleksordningen 112 miljarder kr.

Tanken är god, men faktum är dock att Sverige inte alls går så bra som man försöker göra gällande. Även om vi hade en bra tillväxt i fjol, och även om vi i år ser ut att få en riktigt bra ekonomisk utveckling, måste denna prognos ställas i relation till andra prognoser, och då framgår den som väldigt positiv. Olika institut beräknar att statens överskott i år blir, statens utförsäljningar på 50 miljarder borträknat, mellan 17 och 62 miljarder kronor. Detta överskott skall ställas i relation till statskulden som i januari var 1 270 miljarder kronor och att vi under 17 års tid har levt med ständiga besparingar i stat, landsting och kommuner.

Ekonomi handlar ytterst om att hushålla med begränsade resurser, så egentligen är det fel av mig att kalla våra regeringars nedskärningar för besparingar, eftersom den svenska staten bara blivit rikare. Att Sverige, trots att vi som land bara har blivit rikare, ändå ökat vår statsskuld samtidigt som vi hela tiden skurit ner på den offentliga servicen, handlar helt enkelt om en omfördelning av resurser samt ovarsamhet med finanserna snarare än besparingar. Vi har ju inte som nation fått mindre pengar att röra oss med, bara fler poster att fördela ut dem på.

"På grund av den rådande politiken har Sveriges välfärdssprång, krympt väsentligt."

Sedan år 1990 och fram till januari 2007 har den svenska statsskulden ökat med 651,4 miljarder kronor. Vad som borde vara centralt i grundläggande svensk finanspolitik är att om vi i lågkonjunktur tvingas öka statsskulden, bör den återbetalas då det råder högkonjunktur. Men Sverige har inte bara statsskulden att betala tillbaka. För att trygga pensionerna måste man dessutom lägga på de 258 miljarder kronor staten överfört från AP-fonden till statsbudgeten, utförsäljningen av Telia och andra liknande engångsposter. Dessutom måste man i beräkningen av högkonjunktursens skuld ta med och återställa offentliga sektorns alla besparingar i exempelvis skola, sjukvård, äldreomsorg, brandförsvaret, rättsväsende och så vidare.

På grund av den rådande nedskärningspolitiken har Sveriges välfärdssprång, enligt OECD, krympt väsentligt. Världens högsta skatter förmår inte att driva världens bästa välfärd och vi förmår inte att behålla det tidigare välfärdssprånget till EU-15 (det vill säga de 15 länder som var med i EU 2003). Sätter man utgifterna för vår välfärd i relation till BNP per capita, ligger inte Sverige särskilt högt längre. Den oaktsamma ekonomiska politik våra regeringar har drivit har alltså inneburit att den svenska staten tvingats omfördela resurser så till den milda grad att den svenska statsskulden över tid inte förmått minskas utan engångseffekter, samtidigt som den offentliga servicen börjar närma sig nivåer där man inte utan att mista all form av kvalitet snart inte kan skära ner mer. Svensk offentlig ekonomi blöder och med nuvarande politisk kurs väntas sysselsättningen bara öka omkring två procent under 2007 och en procent under år 2008. Sverige kommer alltså att ligga långt ifrån den sysselsättning vi hade år 1990. Dessutom sjunker inte den öppna arbetslösheten enligt Riksgäldens rapport i samma takt som sysselsättningsökningen, eftersom utbudet av arbetskraft samtidigt ökar.

För att få rätsida på svensk ekonomi på sikt måste därför statsskulden med de tillfälliga engångseffekterna som blir resultatet av regeringens utförsäljningar nu användas för att också minska framtida ränteutgifter, inte för att ge varje svensk en bonus. I dag med våra låga räntor ligger statens ränteutgifter på omkring 40 miljarder kronor per år och dessa utgifter ökar kraftigt i takt med att räntorna stiger. Dessutom beräknas det i SCB:s huvudscenario att försörjningsbördan i Sverige runt år 2030 minst motsvara 90-talets värsta krisår, till största del beroende på att utanförskapet beräknas ligga kvar på miljonnivåer samtidigt som vi får många fler pensionärer att försörja.

Vi pratar alltså om en kommande permanent välfärdskris, vars problem förvärras i att svensk sysselsättning i princip legat konstant de senaste 30 åren med marginella svängningar i hög- och lågkonjunktur. Att därför med hänsyn till denna information hävda att en utbetalning på 112 miljarder till folket inte påverkar Sveriges framtida ekonomiska stabilitet, får sägas vara mycket ogenomtänkt och naivt och det är bara att hoppas att Regeringen, i motsats till vad debattörerna vill, använder pengarna för att amortera på statsskulden, samt att Sverigedemokraterna blir stora nog inför riksdagsvalet 2010 för att sätta press på invandringspolitiken. För endast då finns det ett hopp om svensk ekonomi på sikt.

Johnny Skalin

**GLÖM INTE ATT BETALA
MEDLEMSAVGIFTEN FÖR 2007!**

PG: 23 45 65-0 (200 KR, SD-KURIREN INGÅR)

Upprorisk tonåring eller mammas flicka?

Trots att det, mig veterligen, inte finns några inhemska undersökningar på området och att ett stort antal enskilda uppgifter, mediala avslöjanden och statistik från närliggande länder tyder på motsatsen, så är det en allmänt vedertagen uppfattning i det politiskt korrekta Sverige att den överväldigande majoriteten av alla svenska muslimer har en moderat inriktning.

Matias Karlsson

matias.karlsson@sverigedemokraterna.se

Någon som ofta lyfts fram som talesperson för en mer moderat och samhällsanpassad form av islam, är den svenska konvertiten, Helena Benaouda, som är ordförande för paraplyorganisationen, Sveriges Muslimska Råd, SMR. SMR har till exempel kraftigt tagit avstånd ifrån de krav på införandet av svenska sharialarag som vid upprepade tillfällen förts fram av ordförande i Sveriges muslimska förbund, Mahmoud Aldebe.

Ett antal händelser de senaste åren, som exempelvis avslöjandet

om att imamerna i Stockholmsmoskén predikar om en sak på svenska och en helt annan på arabiska, har dock gjort det befogat att ifrågasätta ärligheten ibland de muslimska företrädarna och väckt funderingar kring hur moderata de påstått moderata muslimerna egentligen är.

I Svenska Dagbladet den 24 maj 2004 kunde man till exempel läsa följande text, skriven av journalisten Salam Karam:

”Under våren har jag gjort ett flertal intervjuer med representanter för Sveriges Muslimska Råd, den största muslimska riksorganisationen som förvaltar Stora moskén. Vid så gott som varje intervju tillfälle har jag dock av en och samma intervjuperson fått höra två olika motsägelsefulla skildringar av situationen för muslimerna i Sverige. När jag har min bandspelare med mig och vill citera moskéns representanter, pratar dessa om hur stark gemenskapen bland muslimerna i Sverige är, att medierna förstör bilden av antisemitism bland muslimer och att de är offer för en antiislamisk propagandakampanj.

Detta är den officiella bilden moskén förmedlar. Men i privata samtal, utan anteckningsblock eller band-

spelare, ges en annan bild. Jag får höra att ett växande problem är ökad extremism och antisemitism bland muslimska ungdomar, att det finns grupper i Sverige som öppet stödjer talibanernas ideologi och bekämpar moderata muslimer.

Det sägs också att många muslimer struntar i att rätta sig efter svenska lagar eftersom de anser att Sverige är ett sekulärt land.”

I ett TT-meddelande den 29 mars 2007 kunde man läsa att en ung svensk kvinna, som suttit fånglad i Somalia, anklagad för att ha deltagit i strider på den ultraortodoxa islamistmilisens sida, nu hade släppts och tilläts återvända till Sverige. I artikeln framgick det också att denna kvinna är dotter till den tidigare nämnda Helena Benaouda.

Att en svensk kvinna av en slump skulle befinna sig i krigets Somalia och bli gripen tillsammans med islamistmilisen betraktar jag som helt uteslutet. Frågan som återstår blir då om denna kvinna är en upprorisk tonåring eller mammas flicka? Svaret på den frågan kan komma att ha större betydelse för vårt lands framtid än vad vi kanske kan föreställa oss idag...

blogg@sd-k

Sedan en tid tillbaka finns Jimmie Åkessons blogg på www.sdkuriren.se, där aktualiteter kommenteras.

Dokusåpan Persson

Erik Fichtelius dokumentärserie om Ordförande Persson har, precis som väntat, väckt oerhörd debatt. Mest har eftersnacket handlat om den förre statsministerns omdömen om sina kollegor. Mona Sahlin, Leif Pagrotsky, Gudrun Schyman och Carl Bildt har alla sågats på olika sätt. Filmerna påminner inte så lite om en dokusåpa, där Göran Persson sitter i bikten och vädrar sina innersta tankar om de övriga deltagarna. Man kan förstås, som utomstående betraktare, uppleva det hela som komiskt.

Persson tillhör den där kategorin av överlägsna och självgoda dokusåpadeltagare som brukar röstas ut redan första veckan. Så blev det inte i det här fallet. Just den här dokusåpan har spelats in under mer än tio år och visas först i efterhand. Det har förstås varit till fördel för Persson. Han har kunnat tala fritt under löfte om att det hela när allmänheten först när han trätt ur tävlingen. Utan ett sådant löfte hade han naturligtvis inte pratat, och världen hade aldrig fått veta hur han egentligen såg på omvärlden, sig själv och andra, annat än beskrivet i efterhand.

Ingen skada skedd, kan man tycka, men hela den här historien är ändå väldigt unken. När Erik Fichtelius nära relation med statsministern avslöjades, i december 2002, tog Fichtelius time-out och omplacerades först till SVT24 som projektledare. Han hade då, bara några månader tidigare, varit SVT:s främsta åsiktskommentator inför riksdagsvalet och bland annat lett partiledarutfrågningarna tillsammans med Stina Dabrowski. När det dessutom uppdragades att hans förhållande till Göran Persson verkade vara av tämligen privat karaktär, omplacerades han på nytt och försvann helt från tv-rutan. Tills nu, när Persson avgått och det har blivit dags att låta allmänheten ta del av de 57 hemliga intervjuerna.

"DN kan avslöja att Göran Persson redan tidigt kände till Laila Freivalds agerande i förra årets Muhammedaffär."

Vad är det då vi får se? Om man ska tro kvällstidningsdebatten handlar det om SM i rövarhistoria. Å andra sidan är väl Göran Persson den enda i sammanhanget som egentligen inte har något konkret att vinna på lögnen. Fichtelius, däremot. Vilken utgångspunkt har han haft när han redigerat materialet? Vilka har varit hans urvalskriterier? Har han haft som främsta utgångspunkt att skildra verkligheten eller att återupprätta sin ställning som politisk kommentator?

Journalisten Erik Fichtelius har, i elva år, matats med exklusiv information som med största sannolikhet skulle ha fått betydelse för flera viktiga, politiska händelser om den varit allmänt känd. Det är alltså inte privatpersonen Fichtelius som tagit del av denna information. Han har fått den i yrket, under sin tid som politisk kommentator i Sveriges största nyhetskanal. Medan paret Persson-Fichtelius mumsat lökpaj på Harpsund, har vi upplevt tre riksdagsval, två EU-val och en folkomröstning. Förutom att intervjuerna handlat om Perssons syn på sina egna ministrar och övriga kollegor har man uppenbarligen också avhandlat rent politiska frågor, som till exempel EMU-frågan. Hur hade debatten inför EMU-omröstningen påverkats av att vi känt till Göran Perssons tveksamhet och tvära kast?

Att jag tar upp det här just nu beror förstås främst på att DN i skrivande stund, den 26 mars, inför sista delen av dokumentärserien, kan avslöja att Göran Persson redan tidigt kände till utrikesminister Laila Freivalds agerande i förra årets så kallade Muhammedaffär och nedstängningen av Sverigedemokraternas hemsidor. Han visste att hon ljög men lät henne sitta kvar tills saken blev offentlig. Inte ens då sparkade han henne utan lät henne avgå frivilligt. Det i sig är förstås oerhört anmärkningsvärt, men minst lika illa är att journalisten Erik Fichtelius haft kännedom om detta utan att agera. Det borde definitivt vara spiken i kistan för dennes karriär som journalist. Jag tror i och för sig inte att han bryr sig nämnvärt. Perssonhistorien, som han själv beskriver som unik, har gjort honom till kändis och förmodligen också ekonomiskt oberoende.

Låt oss hoppas att Fichtelius verkligen är detta unikum han själv påstår...

Ingen enkel matematik i skolpolitiken

När det gäller jämförandet av skolor och deras resultat vad gäller undervisning per elev, är skillnaderna stora mellan olika skolor. De skolor som får mest anslag per elev är samtidigt de som presterar sämst.

Jens Leandersson

jens.leandersson@sverigedemokraterna.se

Klassificeringssystemet SALSA, som ska mäta olika skolors grad av måluppfyllelse jämfört med förväntade resultat, väger in socioekonomiska faktorer och poängsätter elevernas föräldrar och i vilken sorts bostadsområde de bor i. SALSA-systemet är alltså en metod för att uppväga de negativa konsekvenser som den ansvarslösa invandringspolitiken medfört.

Den nyvalda partiledaren Mona Sahlin (s) har till skillnad från övriga partiledare talat klarspråk; de invandratäta skolorna ska få de bästa lärarna och största resurserna, och som lärare på en skola med hög grad av invandrarelever har du en högre lön. Lärartätheten är markant högre i områden med hög andel invandrabarn än i områden med få invandrare. I boken "Exit - Folkhemssverige", jämförs grundskolans undervisningskostnader i olika stadsdelar i Stockholm. Ur boken:

"Snedfördelningen av resurser blir särskilt uppenbar, när differen-

Trots att lärartätheten är markant högre i områden med hög andel invandrabarn än i områden med få invandrare, är det ofta dessa skolor som presterar sämst.

serna uppträder inom samma kommun, som fallet är t.ex. i Botkyrka. 1999 hade Kassmyraskolan i Södra Botkyrka 442 elever, varav 10 % var invandrare. Skolan hade en budget på 21,6 mkr och drygt 6 lärare per hundra elever. Fittjaskolan i Norra Botkyrka hade ungefär lika många elever, varav 98 % var invandrare. Den hade 34,1 mkr i budgeten och 12 lärare per hundra elever."

Fördelningen ser likadan ut i alla kommuner du väljer att studera. Frågan är dock varför kostnaden ska

vara högre i skolor med hög andel invandrabarn. Deras föräldrar påstås ju ofta vara högt utbildade och därmed en enorm tillgång för Sverige, och högt utbildade föräldrar sägs i sin tur vara en garant för att barnen ska ta del av undervisningen i skolan och därmed skapa sig en framtid genom studier.

Hög andel invandrabarn + högre kostnader + högre lärartäthet = sämre resultat. Det är ingen enkel matematik.

Framåtsträvande värdekonserverativ blogg med en injektion av nationalism och socialt ansvarstagande...

WWW.SDBLOGG.SE

Demokratisk nationalism fungerar

"Har nationalism någonsin fungerat?" är en fråga som gärna ställs av mindre kunniga individer som tycks sammanblanda nationalism med diktatur. Man vill göra gällande att all nationalism är av ondo och leder till avskaffande av demokrati och till kränkningar av mänskliga rättigheter.

En mer intressant fråga än den ovan är, om demokratisk nationalism någonsin fungerat? Frågan är enkel att besvara. Partier som står för en demokratisk nationalism har de senaste decennierna vunnit representation i nästan varje nationellt parlament i Västeuropa. I vissa länder har de också fått pröva på att regera – vilket de gjort med framgång.

Den enda italienska regering som hållit en hel mandatperiod sedan andra världskriget, är den delvis nationalistiska regering som satt mellan 2001 och 2006. Regeringen leddes av premiärminister Silvio Berlusconi (Forza Italia). Vice premiärminister, tillika utrikesminister var nationalistledaren Gianfranco Fini (Alleanza Nazionale). Som jämförelse kan nämnas att den nuvarande italienska mitten-vänsterregeringen (som bland annat utgörs av två kommunistpartier) i februari drabbades av en kris som fick premiärminister Romano Prodi att avgå. Regeringen höll i nio månader, vilket inte är mycket sämre än den genomsnittliga italienska regeringen under efterkrigstiden.

I Österrike bildades 1999 en koalitionsregering av ett konservativt parti (ÖVP) och ett nationalliberal parti (FPÖ), det senare under ledning av Jörg Haider. Regeringen fungerade mycket väl med tanke på den ytterst odemokratiska behandling landet utsattes för av övriga EU. Österrike utsattes för bojkotter tills dess att tre så kallade "vice män" konstaterat att de mänskliga rättigheterna tillvaratogs bättre i det nationalistiska Österrike än på de flesta andra håll inom EU. Sedan dess har ÖVP börjat regera med Socialdemokraterna. I delstaten Kärnten är dock Haider regeringschef i delstatsparlamentet sedan många år. I Danmark

I Danmark har Dansk Folkeparti lyckats vända den danska skutan och ta kontroll över dansk invandringspolitik.

regerar sedan 2001 det liberala partiet Venstre med stöd av det nationalistiska Dansk Folkeparti, vilket varit en stor framgång för Danmark.

Det är således inte särskilt svårt att finna exempel på framgångsrika regeringar med nationalistiska inslag. Till skillnad från vad svenska vänsterextremister och mångkulturförespråkare (det vill säga större delen av etablissemangen) ofta hävdar, så väljs denna typ av regeringar i demokratiska val och kan utan problem av sättas i demokratiska val. En övergång till demokratisk nationalism är således inte en fara för demokratin, ej heller leder det till att mänskliga rättigheter kränks.

En demokratisk nationalism har faktiskt tillämpats även i Sverige. De socialdemokratiska regeringarna under ledning av framför allt Per-Albin Hansson och även Tage Erlander,

stod för Sveriges och svenskarnas väl i första hand. Det började dock naggas i kanten under Erlanders senare år och gick helt i graven under Palmes ledning. Sedan dess har multikulturalismen vunnit fotfäste, med allt vad det inneburit i form av massinvandring, minskad ekonomisk tillväxt, arbetslöshet och nedskärningar i välfärden.

På frågan "Fungerar demokratisk nationalism?" blir svaret alltså: Jo tack, alldeles utmärkt! Bättre än alternativen, tycks det. Multikulturalismen har däremot aldrig fungerat någonstans i någon tid. Det är därför dags att vi begränsar våra förluster och lägger ned projektet så snart som möjligt.

David Lång

Noterat...

Vasas svärd tillbaka i domkyrka

Efter en längre tids renovering av Gustav Vasas svärd och Johan III:s begravningsvärja, kan de åter beskådas i Uppsala domkyrkas museum, Skattkammaren.

Gustav Vasas svärd är ett tyskt arbete och är daterat till tiden kring 1540. Svärdsfästet är ornerat med gjutna porträttmedaljonger och graverade änglafigurer. På svärdsbaljan finns bilder av Adam och Eva i lustgården. Johan III:s begravningsvärja är tvåeggad och består delvis av förgyllt silver och påhamrat guld.

Båda vapnen är i dag i mycket ömtåligt skick, inte minst på grund av att vapnen försvarats i montrar utan klimatanläggning, vilket fått metallen att brytas ned. Vapnen ska nu förvaras i klimatiserade montrar för att förhindra fortsatt nedbrytning. Riksantikvarieämbetets konservering har möjliggjorts genom bidrag från Stiftelsen Konung Gustaf VI Adolfs fond för svensk kultur.

Skattkammaren, beläget i domkyrkans norra torn, är i själva verket ett av världens främsta museer av sitt slag. Museet rymmer förutom begravningsregalier för Gustav Vasa och Johan III och deras gemåler, inte minst en förnämlig samling kyrkliga textilier - några från 1200-talet, och flera guld-, silver- och emaljarbeten. I domkyrkan finns dessutom en kalk av guld som skänktes till kyrkan av drottning Kristina och ett altarkors i förgyllt silver som enligt sägnen innehåller en flisa från Kristi kors.

Moderat stödjer Sd

Kommunfullmäktigeledamoten Michael Zand (m), sympatiserar fullt ut med Sverigedemokraternas flyktingpolitik och syn på invandrare. Det framkom under ett kommunfullmäktigesammanträde i Halmstad i april. "Sverige har tagit emot alltför många invandrare på för kort tid, och endast en bråkdel har varit flyktingar", framförde han bland annat.

Kommunstyrelsens ordförande, Carl-Fredrik Graf (m), har i ett pressmeddelande meddelat att moderaterna har kvar samma politik som tidigare, och att en eventuell utslutning av Michael Zand kan bli aktuell först om han inte medverkar till de beslut som moderaterna lägger fram till kommunfullmäktige eller aktivt motarbetar moderat politik eller moderata värderingar.

Portad från skolan på grund av Sverigetröja

I slutet på mars bar 13-årige Alexander Eriksson i Råneå en tröja med svenska flaggan på framsidan och texten "Sverige mitt fädernesland". På baksidan fanns ett utdrag ur svenska nationalsången. Det fick läraren att reagera och denne krävde av Alexander att han skulle ta av sig tröjan eller vända den ut och in. När Alexander vägrade, var han inte längre välkommen i klassrummet och valde att gå hem.

Alexanders mor Maria fick ett telefonsamtal från en lärare senare under dagen, men kunde inte få något tillfredställande svar på varför tröjan inte skulle vara godkänd som klädsel, utan fick höra att det var skolans policy och att skolans rektor anser att den kan uppfattas som "nazistisk".

"Jag trodde det var ett skämt", sade Maria Eriksson till Norrbottens-Kuriren. Hänvisad till skolans rektor fortskred samtalet: "Jag frågade vad som skulle hända om han fortsätter att ha på sig tröjan, och då fick jag veta att han inte skulle få delta i lektionerna tillsammans med klassen utan sitta i ett gruppum."

Familjen ville ha ett skriftligt svar på varför tröjan skulle vara otillåten och uppmanade Alexander att inte ge efter utan ha på sig tröjan igen nästa dag. Något sådant svar kom inte, men däremot så nekades Alexander mycket riktigt undervisning inne i klassrummet.

Tre av fyra positiva till debatt

Riksdagspartierna gör rätt i att debattera med Sverigedemokraterna. Det anser 75 procent av det svenska folket enligt en undersökning som Fokus/Synovate Temo gjort.

Statsvetare som intervjuats av tidningen är däremot mer njugga i kanten över att flera riksdagspartier nu valt att ta debatten. I stället för att fundera över vad som kommer fram ur debatterna, är det oron för att Sverigedemokraterna ska gynnas av öppen debatt, som diskuteras.

SOM SAGT...

Fler och fler anpassar sig till det mångkulturella samhället

Svenskheten och hycklarnas parad

Sedan jag i en radiointervju mycket motvilligt besvarat frågan om huruvida jag, med utgångspunkt från definitionen att "svensk är den som har en helt övervägande svensk identitet och som av sig själv och andra uppfattas som svensk", uppfattar Henrik Larsson och Zlatan Ibrahimovic som svenskar, har landets ledarredaktioner och politiskt korrekta bloggare tävlat om att idiot- och rasistförklara såväl mig som Sverigedemokraterna.

Mattias Karlsson

mattias.karlsson@sverigedemokraterna.se

Det som i vanlig ordning har varit utmärkande för kritiken är att den har varit uteslutande emotionell och helt befriad ifrån sakargument. Föga förvånande har man också valt att övertolka mitt uttalande å det grövsta, då det faktum att jag inte uppfattar Zlatan som en typisk svensk har tagits som intäkt för att jag också vill sparka ut, inte bara Zlatan utan alla icke-svenskar, ur såväl landslaget som landet. Och att jag skulle ogilla dessa som personer, vilket naturligtvis inte är fallet.

Med en fåfång förhoppning om att kunna väcka en bredare och mer konstruktiv debatt om svenskheten och att åtminstone någon av mina kritiker är intresserad av att även kritisera mig på en mer begåvad nivå, tänker jag här redogöra för de faktorer varpå jag grundade min, uppenbart kontroversiella, högst uppfattning att Zlatan inte är en typisk svensk. Det mest väsentliga i sammanhanget är förstås hur Zlatan uppfattar sig själv och detta är det förstås bara han som kan svara på. Då jag ännu inte haft möjlighet att resonera med honom kring saken, blir jag för att kunna göra en bedömning, tvungen att utgå ifrån den information som finns att tillgå i ämnet.

En övervägande svensk identitet?

Enligt uppgifter från Aftonbladet den 9 september 2005, hade Zlatan ända till vuxen ålder ett bosniskt medborgarskap vid sidan av det svenska. Enligt samma artikel begav sig Zlatan vid 17 års ålder ned till Bosnien för att ansöka om en plats i det bosniska landslaget. Den enda anledningen som anges till att han inte kom att representera den bosniska nationen istället för den svenska, var att den bosniska landslagsledningen vid det tillfället inte var tillräckligt intresserad och att det enda Zlatan kunde acceptera var en plats i A-laget. Flera år senare beklagade han, i en bosnisk tidning, det faktum att han kommit att representera Sverige istället för Bosnien med orden: "Det vore super om jag kunde spela för Bosnien. Hade jag bara kunnat hade jag spelat med dem på en gång, men nu är det för sent. Nu måste jag koncentrera mig på andra saker."

Vid direkta frågor har Zlatan gett uttryck för att han har en delad nationell identitet eller ingen nationell identitet alls. Svaren han givit har varit att han "ser sig själv som både svensk och jugoslav" (Sydsvenskan, november 2000) samt: "Vaddå svensk eller kroat? Zlatan är Zlatan."

"Många menar att den som har ett svenskt medborgarskap också är svensk. Detta skulle i praktiken innebära att Usama bin Ladin efter några års vistelse i landet skulle vara exakt lika svensk som Lasse Berghagen eller att Lennart Jähkel, efter några års vistelse i Sydafrika skulle vara exakt lika sydafrikansk som Nelson Mandela."

(Metro 2004-10-11) I den nämnda artikeln från Sydsvenskan sägs det att han talar sitt "modersmål" med föräldrarna och att han som sin favoritmusik anger "min egna jugoslaviska musik".

En av de vanligaste och kanske djupast rotade manifestationerna av den nationella identiteten speciellt i idrottssammanhang, är att tillsammans med sina landsmän sjunga nationens nationalsång. När Zlatan, av tidningen Gringo, fick frågan om varför han som ende landslagsspelare aldrig sjöng med i den svenska nationalsången innan landskamperna utan istället stod och tuggade tuggummi, svarade han på följande sätt: "Jag har alltid tuggummi innan. Jag sjunger aldrig den för att jag kan inte den och har aldrig tänkt på det". (Aftonbladet 2005-12-12)

Frågan kan som tidigare nämnts bara besvaras av Zlatan själv, men mot bakgrund av ovanstående uppgifter förefaller det mig inte helt orimligt att han inte anser sig ha en helt övervägande svensk identitet.

Det är givetvis helt irrelevant i politisk mening huruvida en enskild individ är svensk eller inte, precis som det knappast spelar någon större roll ifall en isolerad individ fuskar med skatten. Om däremot en betydande del av befolkningen inte längre delar en gemensam identitet eller struntar i att betala skatt, så kommer det att ha en avgörande inverkan på vårt samhälle och i detta perspektiv torde frågan därför vara politiskt höginträsant.

Existerar svenskheten?

Grundtanken med radioreporterns fråga om Zlatans svenskhet, var att pröva och konkretisera Sverigedemokraternas svenskhetsbegrepp och att jag skulle ikläda mig rollen som en av de "andra" svenskarna. Att vägra svara på en sådan fråga hade säkerligen varit den mest smärtfria utvägen, men om inte ens jag, som

av alla andra människor jag mött under mitt liv i Sverige, så inser jag att svenskheten måste existera. Även om vi vore helt kulturellt neutrala, så skulle även detta vara unikt i förhållande till andra folk och utgöra en specifik svenskhet i sig.

En av de främsta auktoriteterna på området svenskhet är Åke Daun, professor emeritus i etnologi vid Stockholms universitet, som har forskat i ämnet under mer än 30 år. Daun är i likhet med mig övertygad om att det finns en förhållandevis stark och högst reell svenskhet som man måste förhålla sig till:

"Enligt Åke Daun skiljer sig svenskar och andra skandinaver på ett speciellt sätt från andra etniska grupper i landet [...] Individerna kan förändras snabbt men inte samhällen, där handlar det om generationer." (Dagens Nyheter 2005-10-06) "Vissa drag förenar många människor som delar en historisk bakgrund, men varje individ är ändå unik. [...] Svenskarna liknar sina landsmän mycket mer än exempelvis italienare och tyskar." (Föredrag för Mjölckfrämjandet, Omdaning 2003)

I detta ställningstagande får Daun också stöd av en rad författare och sakkunniga. (Se till exempel Gillis

"Om däremot en betydande del av befolkningen inte längre delar en gemensam identitet eller struntar i att betala skatt, så kommer det att ha en avgörande inverkan på vårt samhälle och i detta perspektiv torde frågan därför vara politiskt höginträsant."

Herlitz, "Svenskar – Hur vi är och varför", Jean Phillips-Martinsson, "Swedes as others see them", Richard D Lewis, "När kulturer krockar") En av dessa är Göran Hägg, docent i litteraturvetenskap, samhällsdebattör och författare till boken "Svenskhetens historia". Hägg menar att: "Svenskhet är inte något man föds med utan något man kan lära sig. Alla svenskar är naturligtvis inte lika men det finns vissa drag som är typiska." (Beyan.net, 2004-10-18)

Härresande kriterier?

Med ovanstående som utgångspunkt angav jag i all hast kriterierna attityd/mentalitet, språk och kroppsspråk vid min bedömning av Zlatans eventuella svenskhet. Blotta tanken att det skulle finnas något specifikt svenskt i dessa avseenden har av mina belackare beskrivits som fullständigt härresande och helt idiotiskt. Några andra eller bättre kriterier som kan tänkas ha betydelse för identifieringen med och uppfattningen av en persons nationalitet, vid sidan av erhållet medborgarskap, har dock inte presenterats av kritiker. De skulle således betrakta Usama bin Ladin som svensk om han fick medborgarskap i landet.

Det kriterium som renderat mig

de allra mest hänfulla omdömena har varit kroppsspråket. Enligt en avhandling i sociologi vid Lunds universitet förhåller det sig dock så att: "det icke verbala språket förmedlar 90 % av de intryck vi får av en annan person. Ansiktsuttryck kan vara likartade över hela världen men när det gäller kroppsspråk kan man inte generalisera överhuvudtaget. Kroppshållning och manér är starkt relaterade till sin ursprungskultur." (Med spanskt kroppsspråk i Sverige – En studie i spanjorers syn på kroppsspråket i Sverige, Lunds Universitet, Sociologiska Institutionen, Dysell, 2002)

Enligt samma undersökning beskriver invandrare i Sverige, svenskarnas kroppsspråk i förhållande till det egna som "frånvaron av kroppsspråk" och en fransk föreläsare i ämnet har beskrivit svenskarnas kroppsspråk som "stelt och orörligt". (VF 2001-04-21) Enligt Göran Hägg kan detta bero på att "Svenskar tror att man inte har något kroppsspråk. Vi visar lika mycket känslor som andra folk men inte lika tydligt. Vi har ett begränsat register av miner och koder som för en utomstående är svår att uppfatta." (Beyan.net, 2004-10-18). Enligt Åke Daun har detta sin grund i att svenskarna på grund av sin homogena historia utvecklat en så kallad lågkontextkultur, där det inte behövs några yviga gester och symboler för att man skall förstå varandra.

Daun menar att just kroppsspråket har en avgörande betydelse för uppfattningen av en persons svenskhet. Daun menar att svenskar hos andra "föredrar samma neutrala ansikts- och kroppsspråk. Och ska man bli en del av en svensk grupp gäller det att följa kollektivets regler från första stund. Det erbjuds sällan en andra chans. Man ska uppträda som de andra, inte sticka ut för mycket."

Enligt fotbollsexperten Bojan Djordic är vare sig Fredrik Ljungberg eller Zlatan Ibrahimovic typiska svenskar i det här avseendet. Enligt Djordic är: "Svenskar är ofta coola och gör inget väsen av sig på planen. En medelsvensson är tyst och kämpar. Men spelar man i spanska ligan eller i balkanländerna är det gester hela tiden." Ett kritiserat utbyte av aggressiva gester mellan Zlatan och Ljungberg förklarar han på följande sätt: "Ljungberg är precis som Zlatan en osvensk spelartyp och visar känslor på planen." (Aftonbladet 2005-06-06)

Språkets betydelse

Språkets betydelse för identifieringen och integrationen är något som har debatterats flitigt på senare år. Enligt Åke Daun måste man i Sverige "tala utan brytning för att räknas som svensk" av andra svenskar. (UNT 2004-10-06) Enligt tidningen Vår bostad den 8 augusti 2001 talar Zlatan "spaggemalmöitiska" som sägs vara en "skånsk variant på Rinkebysvenska". Agneta Furvik som är journalist och medieforskare i Malmö och som har forskat på mediernas rapportering kring Zlatan, tror att just språket kan vara orsaken till att svenska journalister ser Henrik Larsson, men inte Zlatan Ibrahimovic som svensk och därmed behandlar dem olika. Furvik skriver: "Språket har haft en konstituerande

och avgörande betydelse för de föreställda gemenskaperna, som antropologen Benedict Anderson tydligt har visat, och spelar en större roll för de föreställda gemenskaperna än vad vi i allmänhet vill tro. [...] Det är faktiskt så att ett namn som Zlatan Ibrahimovic betraktas inte som svenskt. Han kan inte definieras in i en svenskhet för att han heter som han gör och pratar som han gör. Jag tror att det har lika stor betydelse – eller större – som att han ser ut som han gör. Det är intressant att jämföra med en annan svensk landslagsspelare, Henrik Larsson. Han har en pappa från Kap Verde och en mamma från Sverige. Han är svart. Men han heter Henrik Larsson och pratar vad som uppfattas som en helt vanlig skånska. Han låter och uttrycker sig som det som uppfattas som en helt vanlig svensk kille. [...] Skillnaden i hur Ibrahimovic och Larsson behandlas [av media, min anm.] är uppenbar. Det är absurt att samtidigt som det blir ett jävla liv om att Ibrahimovic inte kan spela en U21-landskamp för att han har ont i ljumskarna, och det dras sådana enorma nationalistiska växlar på det, pågår det en kampanj i Aftonbladet om att Larsson ska komma tillbaka till landslaget. Vädjande och helt respektfullt. Jag tror att det handlar om att Larsson uppfattas som svensk och Ibrahimovic gör det inte.” (Tidningen Mana 2006-01-04)

Svensk mentalitet

Att det skulle finnas värderingar och attityder som omfattas av alla svenskar är det väl knappast någon som tror. Åke Daun och många andra forskare menar dock att det bland den svenska befolkningen finns en hel uppsättning så kallade kontrastiva egenskaper. Med kontrastiva egenskaper menas att till exempel en viss attityd eller egenskap, i förhållande till andra folk, är så pass utbredd bland svenskarna att den kan sägas vara typisk för svenskarna och därmed också påverkar den generella bilden av svenskheten både hos svenskarna och andra. Några av de vanligaste exemplen på sådana attityder är relativ blyghet och anspråkslöshet, konformism och en vilja att följa normer och underordna sig gemensamma regler, konflikt-rädsla och kompromissvilja.

Ska man tro mediebilderna av Zlatan, så omfattar han inte någon av dessa karaktäristika. Zlatan säger själv att han ”aldrig går efter normerna”. (Café 2004-02-24) Hans före detta studierektor beskriver honom som den stökigaste elev hon haft på 30 år. (Vår bostad 2001-08-08) Han har varit inblandad i en rad offentliga konflikter och är känd för sin självsäkerhet och förmåga att framhäva sina goda egenskaper.

Hycklarnas parad

Som framgår av ovanstående torde min uppfattning om Zlatans svenskhet, vara tämligen väl förankrad i vetenskapen och den allmänna uppfattningen. Trots detta har det, som tidigare nämnts, gett upphov till en enorm upprördhet bland den svenska journalistkåren. Av den anledningen kan det vara intressant att titta på hur denna kår själva har rapporterat kring ämnet. Nedan följer ett axplock:

”Zlatan är inte bara osvensk till namnet, utan också till attityden. [...] En stöddig invandrargrabb som skulle ha kunnat bli gangsterkung i Rosengård om han inte råkat vara en guda-benådad fotbollsspelare.”

”Begreppet svenskhet är idag starkt ifrågasatt och större delen av landets elit tycks vara övertygade om att det inte finns något som kan kallas svenskhet eller svenskar i kulturell bemärkelse.”

[dex.asp?URL=/vab/2001/08/20/01.asp](http://www.dn.se/nyheter/2001/08/20/01.asp)

”Jag tror att Zlatan kom fram som något väldigt osvenskt [...] en kaxig invandrarkille från Rosengård.” (Mats Olsson, Expressens sportkrönikör, till SVT Sport.)
http://www.svt.se/svt/jsp/Crosslink.jsp?d=50913&a=602756&lid=puff_602756&lpos=bild

”Kvällspressen vet att det är Zlatan vi vill se. Han kan göra det oförutsedda. Han är irrationell, går sin egen väg. I det är han totalt osvensk.”
<http://www.gd.se/Article.jsp?article=85908>

”Fotbollen har sin Zlatan, travsporten har sin Lutfi. Och de är inga vanliga Svenssons precis.”
http://www.svd.se/dynamiskt/sport/did_12255149.asp

”Jag har alltid tyckt om Zlatan, framförallt den tidiga upplagan. Med en charmig personlighet (osvensk om ni så vill).” (Michael Pettersson, redaktör Svenska fans, det vill säga samma organisation som meddelade att man tyckte det var ”fruktansvärt” och ”kände sorg i hjärtat” över att jag inte uppfattade Zlatan som typisk svensk.)
<http://www.svenskafans.com/italien/artikel.asp?id=131561>

”Han är härligt osvensk” (Utförsåkaren Johan Brolenius om Zlatan.)
<http://expressen.se/1.62974>

”Ljungberg är precis som Zlatan en osvensk spelartyp och visar känslor på planen”
<http://www.aftonbladet.se/vss/sport/story/0,2789,655987,00.html>

”Zlatan. Han är så jävla rolig, osvensk och härlig.” (Ståupparen Mårten Andersson)
http://www.ltz.se/artikel_standard.php?id=292622&avdelning_1=124&avdelning_2=0&avdelning_2_author=207

Niklas Orrenius, journalist på Sydsvenska Dagbladet, som själv refererat till Zlatan i termer av osvenskhet

i samband med ett längre reportage om Sverigedemokraterna, ångrade sig senare och beskrev sitt eget och journalistkårens ständiga referat till Zlatans osvenska sätt med följande ord: ”Att beskriva fotbollsstjärnan Zlatan Ibrahimovic som osvensk är verkligen formulär 1A. Det är trött journalistik.” (Sydsvenskan 2004-03-27)

Som tidigare nämnts har journalisten och medieforskaren, Agneta Furvik, skrivit en avhandling om riksmidiernas rapportering kring Zlatan. Furviks slutsats är att dessa medier genomgående behandlar Zlatan som en icke-svensk:

”Sammanfattningsvis har jag funnit att texterna om Ibrahimovic i stor utsträckning framställer honom bärare av egenskaper som konstruerar en medial bild av honom som en Annan, som icke-tillhörande en svensk föreställd gemenskap” (”Om fotboll och dess föreställda gemenskaper”, IMER, Furvik, 2004)

DN:s ledarskribent, Henrik Berggren, har läst Furviks avhandling, men delar inte hennes uppfattning att den negativa rapporteringen kring Zlatan skulle grunda sig i en dold rasism bland journalistkåren. Istället tycks han mena att orsaken till att rapporteringen kring Zlatan ser ut som den gör, är att denne inte har en typiskt svensk attityd, som är svår för svenska journalister att förhålla sig till:

”Det handlar knappast om rasism – i så fall skulle såväl Henrik Larsson som halva U21-landslaget stå i skottgluggen. Snarare om en avvikelse från föreställningen om ett slags folkhemsk svenskhet: att inte förhålla sig, att inte visa sitt missnöje öppet, att alltid vara beredd att inordna sig i gruppen - helt enkelt inte ta för mycket plats.” (DN 2004-06-16)

Må den som är fri från skuld kasta första stenen eller åtminstone presentera ett begåvat argument.

Rätt av Åkesson att ta debatten

Efter 19 års debatt om debatten, mötte Jimmie Åkesson folkpartiets partisekreterare Erik Ullenhag och hans parhäst Lars Adaktusson, i en debatt i TV8 den 12 april. Många har menat att man endast skall ta debatten med folkpartiet i de forum där de redan finns representerade, och uttryckt farhågor för att en debatt i rikstäckande media skulle ge ökad legitimitet åt detta mycket obehagliga och svenskfientliga parti.

Personligen tycker jag att Åkesson gjorde helt rätt. Även om stödet för folkpartiet är ytterst marginellt, är det ändå några procent av befolkningen som har låtit sig luras av partiets löften om ordning och reda i skolorna samt populistiska utspel om ökade krav på invandrare, som man sedan struntat i att genomföra. Som ett resultat av detta finns de representerade både i riksdagen, landstingen och kommunerna och därmed är det för sent att tuga ihjäl partiet. Folkpartiet skulle sannolikt bara gynnas av att oemotsagda få sprida sin förenklade politik, och för den som inte förstår att partiet har en dold agenda och vet vad partiet egentligen står för, kan kanske vissa formuleringar i de glättiga fyrfärgsbroschyrerna, som partiet brukar skicka ut inför valen, framstå som tilltalande. Folkpartiet har ett grumligt förflutet och har länge haft problem med extremism, svenskfientlighet och omfattande brottslighet bland sina företrädare:

Den f d folkpartistiska skolministern Birgit Rohde, hade sin bakgrund i fascistiska kamporganisationer och partiet ingår nu i ett intimt regeringssamarbete med partier som haft rasbiologi i sitt partiprogram, drivit antisemitiska hatkampanjer, haft valsamverkan med nazistiska partier och haft samröre med organisationer som varit delaktiga i folkmordet i Rwanda (”I guds namn”, SVT, 2004-04-01), samt haft företrädare som beskrivit chilenska flyktingar i termer av ”dem som Pinochet inte hann med” och jämfört afrikaner med apor (”Uppdrag granskning”, SVT, 2002-09-13).

”Folkpartiet har ett grumligt förflutet och har länge haft problem med extremism, svenskfientlighet och omfattande brottslighet bland sina företrädare”

Partiets integrationspolitiska talesman, Mauricio Rojas, har sina rötter i den chilenska marxist-leninistiska terrororganisationen MIR (Movimiento de Izquierda Revolucionar), som hade täta band med den kubanska diktaturen. Rojas vid flera tillfällen gett uttryck för extrema och svenskfientliga uppfattningar. I boken ”Ensamhetens labyrint” beskyller han svenskarna för att agera som ett ”herrefolk” mot vilka invandrarna uppmanas att ”resa sig” och beskriver svenska män som ”förnedrade föredettingar”. I samma bok upplåter han utrymme åt en ung invandrare som uttrycker sig på följande sätt om svenska kvinnor: ”Skillnaden mellan Sverige och Turkiet är egentligen att i Turkiet måste man betala för hororna, det behöver man inte här”. I tidningen Avräkningsnotan, nr 2 1995, hävdade han att: ”Med avseende på Sveriges storlek och ekonomiska förutsättningar kan vi ta in runt 50 miljoner invandrare till, det skulle ge positiva ekonomiska effekter.”

Folkpartiet tycks också ha en mycket grumlig inställning till demokratin. Den folkpartistiska ministern Nyamko Sabuni, ser det inte som ett demokratiproblem att folkvalda politiska motståndare blir attackerade och misshandlade, och Erik Ullenhag själv har pläderat för att partier som inte tycker som folkpartiet skall förbjudas att sprida sina åsikter via annonser i svensk press (Expressen, 2006-08-10).

Folkpartiet har dessutom ett mycket otydligt förhållande till lagar och moral. För en tid sedan dömdes den folkpartistiske kommunpolitikern i Västerås, Azad Karim, för olaga hot och vårdslöshet i trafiken sedan han försökt preja sin fru av vägen (SR tisdag, 2004-04-20). En undersökning från Brottförebyggande rådet, som presenterades strax innan valet, visade att hela 19 procent av riksdagspartiernas kandidater var dömda för brott och just nu pågår en rättegång där ledande folkpartister står anklagade för spioneri och dataintrång. Trots detta genomför folkpartiet inga granskningar av sina kandidater och man tycks inte ha reflekterat över varför så många brottslingar tycks söka sig till just dem.

Folkpartiet har försökt distansera sig från sitt smutsiga förflutna och putsa upp sin skamfilade fasad genom att lyfta fram unga förmågor som Ullenhag, som saknar kopplingar till den unkna historien. Trots att han ger ett polerat intryck, och ibland nästan låter som en riktig politiker när han använder fina ord som remiss och liknande, så dröjde det inte länge innan partiets mörka sidor och grumliga människosyn började lysa igenom den tunna fernissan av anständighet. Ullenhag tog inte på något sätt avstånd ifrån den smutsiga historia som beskrivits ovan, tvärtom sade han sig, utan att blinka, vara stolt över densamma. Han erkände öppet att folkpartiet ämnar fortsätta föra en massinvandringspolitik som leder till arbetslöshet, minskad välfärd, motsättningar, diskriminering av svenskar, våldtäkter och annan brottslighet.

Trots ovanstående var det alltså helt rätt av Åkesson och Sverigedemokraterna att ta debatten med detta obehagliga parti. När trollden dras fram i ljuset så spricker dom...

Svenska journalister hjärntvättas

Frilansjournalisten Per Gudmundson skriver på ledarplats i Svenska Dagbladet den 26 mars att olika svenska institut valde att genomföra en "utbildning" för svenska journalister i kölvattnet av Muhammed-karikatyren. De åkte till Libanon i en vecka, betalad av Journalistfonden.

Föga förvånande berättar Gudmundson om indoktrineringen som följde; allt var USA eller Israels fel, såklart:

"Den första föreläsningen hölls av legendariske korrespondenten Robert Fisk, som menade att regionens alla problem beror på USA:s utrikespolitik. Sista dagen fick vi lyssna på lika ryktbare Mellanösternreportern David Hirst, som konstaterade att allt var Israels fel."

Gudmundson berättar vidare att han under en rundvandring i en stad som heter Byblos, råkade springa in i en bokhandel:

"Det var naturligtvis omöjligt att låta bli att undersöka vad som låg i skyltfönstret. Och mitt ibland allsköns islamistisk terroristpropaganda med automatvapen och maskerade män på omslagen låg vad jag tror är en viktig pusselbit för den som vill begripa regionens problem. Den arabiska översättningen av Mein Kampf.

På frågan om bokhandeln sålde mycket av Adolf Hitlers Mein Kampf, svarade den kvinnliga expe-

Antisemitismen är utbredd i den muslimska världen. Bilden visar anhängare till Hizbollah som gör den välkända nazisthälsningen.

dit: "Naturligtvis, nummer ett!"

"Jaha", säger vän av ordning, "det bevisar ju ingenting. Det är ju bara ett litet undantag." Men är exemplet ovan bara ett undantag? Gudmundson fortsätter:

"Under veckan kunde jag med egna ögon se att jihadbokhandeln inte var något undantag. Var och varannan boklåda skyltade med Mein Kampf. Och lika ofta låg det antisemitiska falskiet Sions Visas Protokoll i fönstret, enkelt igenkännbart på omslagsbilden med den judiska ormen som ringlar sig runt kartan över arabvärlden."

Att antisemitismen är vida spridd i den muslimska världen är dock ytterst okänt för de allra flesta. För den som vill läsa mer om ämnet, föreslås följande länkar:

Palestinian Media Watch:
<http://www.pmw.org.il/>
Memri:
<http://www.memri.org/>
Memri-TV:
<http://www.memritv.org/>

Ted Ekeroth

Upplopp i Nederländerna

Holländsk media rapporterade i mitten av mars om ett upplopp som har ägt rum i Ondiep, ett bostadsområde i den holländska staden Utrecht. Upploppen startade efter det att en polis skjutit ihjäl en man beväpnad med en kniv. Det hela för tankarna till de våldsamma invandrarrelaterade upploppen i Paris förorter i slutet på 2005.

Richard Jomshof

richard.jomshof@sverigedemokraterna.se

Omfattande protester följde efter mordet på Rinie Mulder, som hedrades med stora mängder blommor på platsen för dådet.

I detta fall var det dock inte muslimer som låg bakom upploppen, utan etniska holländare. Även mannen som sköts ihjäl av polisen var holländare. Rapporterna i vanlig media gjorde gällande att det var "vita" fotbollshuliganer som låg bakom upploppen och kravallerna. Det räckte dock med att skrapa på ytan för att en helt annan bild skulle framträda.

I själva verket är det så att området sedan länge terroriserats av invandrarungdomar, framförallt av marockanskt ursprung, vilka rånar, misshandlar och ofredar etniska holländare. Och den aktuella kvällen, den 11 mars, var inget undantag.

En av dem som ofta varit i kontakt med polisen för att få dem att agera, var en 54-årig man vid namn Rinie Mulder. När en gravid holländsk kvinna trakasseras och ofredas av ett invandragång strax utanför Mulders hem, får han helt sonika nog och väljer att ingripa. Han ger sig efter invandragänget och under det slagsmål som följer, lyckas den 54-årige

Mulder avvärja en av invandrarna som dragit en kniv. När en polis anlände till platsen, precis i närheten av Mulders hem, ska Mulder enligt vittnesuppgifter försökt fånga polisens uppmärksamhet och berätta att det var han som tidigare hade tillkallat polisen, bland annat genom att höja armarna och visa kniven för polisen.

Vad som sedan händer är att polisen drar sin pistol och skjuter den 54-årige Mulder rakt i bröstet, vilket leder till att han avlider omedelbart. Mannen som till slut hade valt att ingripa mot de invandrarungdomar som sedan länge terroriserat området, ligger nu ihjälskjutet på gatan. Enligt uppgift ska polisen som sköt Mulder vara muslim. I efterhand har polisen dock förnekat att polismanen som sköt Mulder hade marockanskt eller turkiskt ursprung.

Invånare i området har länge

försökt få polisen att ingripa mot invandrarungdomarna. Från polisens och myndigheternas sida har man dock varit passiv. Vissa hävdar att myndigheterna i själva verket är rädda för invandrarungdomarna.

Det vidriga i sammanhanget är hur vanlig inhemsk media försöker tysta ned och förringa det som inträffat. I sin rapportering har man valt att utelämnat hela bakgrunden till upploppen, samtidigt som man valde att skylla det inträffade på tillresta fotbollshuliganer. Allt för att försöka förtiga de enorma problem landet har med kriminella invandragång, ofta med muslimskt ursprung.

Invånare i området har meddelat att de tänker inleda någon form av områdesbevakning i syfte att värna sig mot de kriminella muslimska invandragängen.

Noterat...

Vill stoppa muslimsk invandring till Australien

Fred Nile, ordförande för kristdemokratiska Christian Democratic Party i New South Wales i sydöstra Australien, har mottagit dödsbot sedan han förespråkade ett tioårigt invandringsstopp för muslimer till Australien. Nile menar att Australien i stället ska koncentrera sig på att hjälpa kristna som förföljs i muslimska länder, samtidigt som staten bör studera effekterna av den muslimska invandringen på det australiska samhället under de år som totalstoppet gäller.

Australiens mest framträdande imam, egyptiern Sheikh Taj el-Din al-Hilaly, har som en reaktion på Fred Niles utspel meddelat att han tänker verka för att starta politiskt parti. Al-Hilaly har tidigare framfört åsikten att vissa kvinnor genom sin klädsel drar till sig sexuella överfall och att muslimer har "större rätt till Australien än icke-muslimer", samtidigt som han har förnekat Förntelsen, försvarat självmordsbombare och anklagat judar för "alla krig och problem som hotar freden och stabiliteten i världen".

Kommunistjakt i Polen

Polens president Lech Kaczynski och landets premiärminister, tillika presidentens tvillingbror, Jaroslaw Kaczynski, har dragit igång en kampanj vilken syftar till att avslöja den gamla kommunistregimens lakejer. Tillsammans med senator Zbigniew Romaszewski, som organiserade den underjordiska och antikommunistiska Radio Solidaritet, har man som mål att avslöja alla som arbetat för kommunistregimen.

Det diskuteras bland annat en ny lag vilken syftar till att offentliggöra Stasidokument från den kommunistiska regimens tid, vilket skulle innebära att 400 000 tjänstemän, politiska dignitärer, lärare och journalister skulle komma att bli föremål för granskning. Syftet är dessutom att undersöka om omvälvningen i Polen 1989 verkligen var ett äkta systemskifte, eller om ett nätverk bestående av, som man uttrycker det, ytligt konverterade kommunister lyckats med att behålla makten "bakom scenen" i byråkrati och näringsliv.

En annan av tvillingbröderna Kaczynskis samarbetspartners är den nationalistiske politikern Antoni Macierewicz, som fått i uppdrag att röja upp i den militära underrättelsetjänsten (WSI). Underrättelsetjänsten, som upplöstes officiellt i höstas, anklagas bland annat för att ha spionerat på den politiska högern under 1990-talet, inte minst i syfte att försöka splittra den. Enligt uppgift ska flera hundra journalister arbetat åt WSI med syftet att motarbeta antikommunistiska politiker genom att smutskasta och undergräva deras förtroende.

Försök att ena muslimska extremistgrupper i Nordafrika

En algerisk terrorgrupp vid namn Islamiska Magrebs al-Qaida, tidigare kallad Salafistgruppen för predikan och strid, arbetar för att förena alla islamiska extremistgrupper i Nordafrika. Förutom att ena grupperna är syftet att ansluta dem till al-Qaida, detta för att få till stånd en ny internationell styrka för heligt krig, jihad, uppger The New York Times.

Flera terrorexperter och antiterroragenter menar att Nordafrika med sina stora och svårkontrollerade bergsområden och öknar, är mycket lämpat som ett tillhåll för terrorister, inte minst med tanke på att Europa då är inom räckhåll. Det sistnämnda är oroväckande, menar man, då flera nordafrikanska samhällen i dag har djupa rötter i Europa.

FN-resolution mot islamkritik

FN:s råd för mänskliga rättigheter antog i slutet på mars under ett möte i Genève, med en rösts övervikt en ny resolution med syfte att förhindra religionskritik. Dock så nämner resolutionstexten enbart islam, vilket fått FN att komma på kant med EU, som anser att resolutionen inskränker yttrandefriheten. Även att döma av vilka länder som röstade för resolutionen kan man dra slutsatsen att det främst handlade om att förhindra kritik av islam, och tankarna går till dessa länders reaktioner på de teckningar av Muhammed som Jyllandsposten publicerade.

De 24 länder som valde att rösta för resolutionen var framförallt hel- och halvdiktaturer, inte minst rådets samtliga muslimska länder. De 14 länder som valde att rösta emot och stödjä yttrandefriheten var i stort sett uteslutande demokratiska länder. Nio av länder valde att lägga ned sina röster, vilket innebar att omröstningen slutade 24-23.

Europeiska unionen fyller 50 år

Söndagen den 25 mars fyllde Europeiska Unionen (EU) 50 år, men egentligen är det undertecknandet av Romfördraget och upprättandet av den Europeiska Gemenskapen (EG) som firas. Det var först efter undertecknandet av Maastrichtfördraget, som trädde i kraft den 1 januari 1993, som EU bildades, varefter Sverige efter ett högt valdeltagande månader dessförinnan blev medlem den 1 januari 1995.

Johnny Skalin

johnny.skalin@svetigedemokraterna.se

Den Europeiska Unionen har ett gott uttalat mål om att vara ett mänskligt och rättvist samhälle. Alla EU-länder värnar om fred, och det var också just behovet och önskan om fred som var ett av de tunga argumenten för själva bildandet av Kol- och stålgemenskapen. Efter två fullständigt förödande krig, där andra världskriget kanske var det grymmaste och mest omfattande, var Europa helt enkelt trött på krig och ville ena länderna i gemensamma ekonomiska intressen. Själva syftet var naturligtvis att hindra och undvika ett tredje världskrig. För att förverkliga denna vision skulle därför Tysklands och Frankrikes kol- och stålproduktion underställas en gemensam myndighet med befogenhet att fatta självständiga beslut. Därmed skulle de för krigsindustrin så viktiga naturtillgångarna inte tillhöra något enskilt land, utan förvaltades istället av en gemenskap mellan Frankrike och Tyskland. Den 18 april 1951 undertecknades så fördraget om den europeiska kol- och stålgemenskapen och trädde därefter i kraft den 23 juli 1952. Gemenskapen kom från början att bestå av sex medlemsstater: Belgien, Italien, Luxemburg, Nederländerna, Frankrike och Tyskland.

Unionen tar form

Det europeiska samarbetet utökades senare år 1958 då Romfördragen trädde i kraft. Därmed bildades den Europeiska ekonomiska gemenskapen (EEG) som innebar att en gemensam marknad skulle skapas för alla typer av varor, och på sikt även tjänster, kapital och människor. Den fria rörligheten skulle också kompletteras med en tullunion, som bildades 1968. 1958 bildades även ett samarbete om gemensam kontroll på kärnenergiområdet, Eurotom, och tillsammans fick EET, Eurotom och EKSG namnet EG, Europeiska

gemenskaperna. Den europeiska gemenskapen utökades så småningom och år 1973 anslöt sig också Danmark, Irland och Storbritannien. 1981 tillkom även Spanien och Grekland och 1986 också Portugal.

För att stödja den tyska återföreningen mellan öst och väst, ville man dock knyta länderna ännu närmare varandra. Redan i december 1989 uttalade därför EG:s stats- och regeringschefer att gemenskapen borde stärkas för att möta den nya tidens utmaningar och att utvecklingen mot en europeisk union borde accelereras. Vid samma möte togs också det formella beslutet att sammankalla en regeringskonferens om EMU mot slutet av 1990. Det Europeiska rådets möte i Dublin i juni månad 1990, tog så beslutet att utveckla EG till en politisk union och förhandlingarna skulle löpa parallellt med förhandlingarna om EMU. Målet var att det nya fördraget skulle kunna ratificeras av medlemsländerna i slutet av 1992. Fördraget kom att godkännas av stats- och regeringscheferna vid Europeiska rådets möte i den holländska staden Maastricht i december 1991, varför fördraget också kom att kallas Maastrichtfördraget. Fördraget skrevs senare under av ländernas utrikes- och finansminister i februari 1992 och innebar att det skulle inrättas en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik och ett samarbete i rättsliga och inrikesfrågor. Dessa olika delar skulle således binda samman den europeiska unionen och därmed av gemensamma institutioner och gemensamma mål och principer.

Efter bildandet av EU, med undertecknandet av Maastrichtfördraget, kom även Sverige, Finland och Österrike med i unionen. I början av 2000-talet utvidgades därefter EU med tolv nya medlemsländer och i dag består EU av totalt 27 medlemsländer, med en befolkning på nästan en halv miljard invånare, som enligt kraven för medlemskap värnar om fred, demokrati, rättssäkerhet och mänskliga rättigheter. Men frågan är om en europeisk union i dess nuvarande form - eller teoretiskt ännu mer intressant ett EU med ännu större och utökad makt - är den bästa förutsättningen för just fred, demokrati, rättssäkerhet och mänskliga rättigheter.

Makten centraliseras

Från början bildades unionen av ett gott skäl, men har sedan utvecklats till en politisk överstatlig union som nu också i och med den omtalade konstitutionen är tänkt att ge EU än mer överstatlig makt. Om denna

Med färgglada broschyrer och vykort, försöker man från Europeiska unionens sida göra Europas ungdomar mer positivt inställda till unionen.

konstitution så småningom ratificeras, kommer alltså makten ytterligare centraliseras till politiker och tjänstemän långt ifrån folket. Det talas dessutom om en EU-president, en gemensam utrikes och säkerhetspolitik - inbegripet den gradvisa utformningen av en gemensam försvarspolitik - och en EU-utrikesminister att leda en gemensam utrikes- och försvarspolitik. Ett bildande av en gemensam EU-styrka kommer så att få till följd att Sveriges så framgångsrika alliansfrihet överges och därmed ökar risken för att Sverige i framtiden skall dras in i krig.

Dessutom finns det i fördraget betydande förändringar i subsidiaritetsprincipen (den princip som reglerar utövandet av medlemsländernas befogenheter) och som avgör om och när unionen kan ingripa och detaljstyra medlemsländernas politiska utövande, vilket skulle ge EU-parlamentet mer beslutandemakt över Sverige.

Fördraget kan dock lyckligtvis inte ratificeras, det vill säga träda i kraft, förrän alla länder i sina respektive författningar godkännt den europeiska konstitutionen. Femton länder har redan valt att acceptera konstitutionen utan att begära en folkomröstning i frågan: Belgien, Österrike, Cypern, Estland, Tyskland, Grekland, Ungern, Italien, Lettland, Litauen, Luxemburg, Malta, Slovakien, Slovenien och Spanien.

I Sverige har man fört diskussioner om att ratificera förslaget i riksdagen. I de två länder där man valt att folkomrösta i frågan; Frankrike och Nederländerna, har man röstat emot förslaget. Som en följd av folkomröstningsresultaten, pågår nu en period av eftertanke, förklaring och debatt i medlemsstaterna, oavsett om de har ratificerat konstitutionen eller ej. Processen med medlemsstaternas ratificering har alltså inte, trots de båda ländernas nej i folkomröstningarna, övergivits. Tidsplanen kommer vid behov att anpassas efter omständigheterna i de medlemsstater som ännu inte har genomfört ratificeringen.

En överstatlig federation

Den från början så goda idé som den europeiska gemenskapen ursprungligen byggde på håller nu alltså på att utvecklas till en överstatlig federation med makten långt ifrån väljarna. Och man kan ju fråga sig om en europeisk union i dess nuvarande form - eller teoretiskt ännu mer intressant ett EU med ännu större och utökad makt - är den bästa förutsättningen för den europeiska gemenskapens ursprungliga syfte med fred, demokrati, rättssäkerhet och mänskliga rättigheter.

Om den nya konstitutionen ratificeras kommer den beslutande makten att ytterligare centraliseras till politiker och tjänstemän långt ifrån

folket, och till detta skall vi också lägga till att Sverige varit och är en av de absolut största nettobidragsgivarna, vilket betyder att Sverige betalar mer till EU:s budget än vad som kommer tillbaka i form av olika bidrag. Förra året ökade dessutom Sveriges kostnader till EU med 285 miljoner kronor och uppgick därefter till 25,9 miljarder kronor. Samtidigt uppgick bidragen tillbaka till Sverige till endast 12,4 miljarder kronor varför nettobalansen resulterade i ett minus på 13,5 miljarder kronor.

Totalt har EU medfört kostnader för Sverige på 247 miljarder kronor, varav cirka 110 miljarder har kommit tillbaka i bidragsform för olika inhemska projekt eller jordbruksstöd. Så med tanke på EU:s skrämmande utveckling, med det ökade beroendet länderna emellan, en avreglerad jordbruksmarknad med några få gigantiskt överproducerande jordbruksländer som i sin tur innebär att vi här i Sverige i egenskap av en kris inte kan försörja oss själva, samt med tanke på utvecklingen mot en överstatlighet med de oerhörda utgifter vårt relativt korta medlemskap redan har inneburit, kan man lätt ställa sig undrande; har vi verkligen något att fira att EU fyllt 50 år?

Göteborgsmoské byggs med pengar från Saudiarabien

Det är nu bestämt att det ska byggas ännu en moské i Sverige. Denna gång är det Hisingen i Göteborg som riskerar att bli en islamistisk tummelplats.

Bygget organiseras av Sveriges muslimska stiftelse i Göteborg, som träffat representanter från det saudiska finansdepartementet, vilket resulterat i ett skrivet kontrakt. Färdiga ritningar och bygglov finns det sedan tidigare.

Det är inte bara så att islam i och med detta får ännu en utpost i Sverige, med allt vad detta innebär med religiösa dogmer och andra dumheter, utan den ska dessutom finansieras helt av pengar från diktaturen Saudiarabien. I själva verket blir moskén på Hisingen den första moské i Sverige som kommer att finansieras helt av en annan stat.

Vad gäller Saudiarabien är det allmänt känt vad denna diktatur sysslar med. Saudiarabien är ett land

"Moskén på Hisingen blir den första moskén i Sverige som kommer att finansieras helt av en annan stat."

där avrättningar (inte minst genom halshuggning) är vardagsmat - även för den som väljer att göra något som "grovt" som att konvertera till en annan religion, där man hugger

händer och fötter av tjuvar, där fackföreningar och politiska partier är förbjudna, där politiska dissidenter och regimkritiker är utsatta för svår förföljelse med frihetsberövande, tortyr och misshandel, där pressen är hårt censurerad, där medborgare fångas godtyckligt, där hela rättsväsendet är ett stort skämt och där skenrättegångar är vardagsmat, där kvinnor och kristna är utsatta för förtryck och diskriminering, där tortyr är vardagsmat, och så vidare.

Det är detta minst sagt genomruttna och odemokratiska land som nu ska finansiera moskén på Hisingen i Göteborg, ivrigt applåderat av våra mångkulturförespråkare. Det hela får mig att, minst sagt, må riktigt, riktigt illa.

Richard Jomshof

Svenska seder och bruk

Trots att motsatsen ofta hävdas har vi svenskar ett mycket rikt- och spännande kulturarv att förvalta, vilket inte minst manifesteras i ett otal traditionella seder och bruk. Dessa är tyvärr på väg att falla i glömska som ett resultat av den snabba urbaniserings- och moderniseringsprocess som vårt land genomgått, men också som ett direkt resultat av en svenskfientlig politik och den beklagliga svenska fallenheten för självförakt.

Genom denna artikelserie hoppas vi dock kunna sprida ljus över såväl utdöda som levande, rikstäckande som lokala, seder och bruk. Vi uppmanar våra läsare att hjälpa till med att förvalta och återuppliva av vårt svenska kulturarv. Vi tar också tacksamt emot tips och upplysningar kring ämnet.

Del 2: Svenskarna och vår natur

I detta och kommande nummer av Sd-Kuriren kommer vi att presentera några glimtar av den kulturella skatt som det svenska folkets förhållande till och användande av den svenska faunan utgör.

Mattias Karlsson

mattias.karlsson@sverigedemokraterna.se

Björken

Björken har sedan urminnes tider varit ett av våra viktigaste träd och för många svenskar är den en nästan lika stark nationalsymbol som dalahästen eller den faluröda stugan. Kanske är det därför symptomatiskt att den speciella Ornäsbjörken, som bara växer i Sverige, har blivit utnämnd till nationalträd.

Björken har varit så mytomspunnen, haft så många användningsområden och spelat så stor roll i våra förfäders liv att bara en bråkdel kan beröras i denna artikel.

Björken i folktron

Om den magi som omgärdat björken och dess urgamla mytologiska betydelse, vittnar följande skildring av nationalskalden och folklivsforskaren Richard Dybeck (f. 1811):

”I närheten af Torslinge kyrka i Småland är en större hög, som kallas Torskulle, och på densamma stå några gamla björkar, der af kringboende allmoge hållas i synnerlig

Vid kryckeståt kan förutom björk, även tall och gran förekomma, beroende på vilket landskap man befinner sig i. Trädet kan heller inte se ut hursomhelst utan måste ha en tudelad topp, vilket, när övriga grenar skalats av, får den att likna en krycka.

helgd. I samma landskap och Bredaryd socken är en björklund, hvilken med skäl anses varit en offerlund, då, af inrotad fördom, ingen vågar röra densamma eller derifrån hemta ved eller ris, af fruktan för sjukdomar och andra olyckor.” (Svanberg s.62-64)

Björken har ansetts vara en symbol för skönhet, hälsa och seg uthållighet, vilket troligen är orsaken till att den är så vanligt förekommande vid olika bröllops seder som till exempel den sydsvenska björkdragningen. I Värmland gjorde flickorna dekorativa kransar av björkrötter som de gav till sina fästmän som ett tecken på sin tillgivenhet:

”Jäntan hemtar ibland ur löfskogen de finaste björkrötter, och af dessa flätar hon med konstfärdig hand ett bredt band, hvars ändrar utsiras med tofvor av rödt och hvitt garn. En sådan fläta kallas /leetäger/ (lierätter eller lieband), och bortskänkes vanligen åt den käraste, som

om sommaren binder den vid Lien, eller kanske oftare förvarar den som ett kärt minne” (Svanberg s. 65)

Björken har också räknats till de sympatiska träd som tog till sig sjukdomar. Den som led av hudutslag eller reumatism kunde vid soluppgången tyst gå till en björk, skaka den och be den ta sjukdomen till sig.

Enligt folktron red häxorna till blåkulla på de så kallade häxkvastar som var gjorda av de missbildningar som ibland finns på björken.

”Björklake är mitt lif och brennvin är min helsa!”

Inom folkmedicinen och kosthållningen har björken haft stor betydelse. Såväl nävern, som löven och den om våren tappade saven, har använts i olika dekorer och mediciner som ansågs kunna bota allt från munbesvär och förkylningar till tuberkulos. Den moderna forskningen har i viss mån gett de kloka gummorna rätt, då nya rön visar att olika ämnen

från björken kan komma att spela en avgörande roll i kampen mot bland annat cancer och att björksockret xylitol kan motverka både karies och öroninflammationer hos barn.

Av de innersta lagren av nävern kokade man förr te och bakade bröd i hungerstider. Även björklöven användes i teer och hade också stor betydelse som foder åt boskapen och vid färgning av tyger.

Björksaven ansågs ha en stärkande effekt och vid tiden kring första maj anordnade man i vissa delar av landet ett gille som gick under benämningen ”att dricka lejonmarg i benen”, där man drack björksav och åt mat som skulle ge krafterna tillbaka efter vintern. I likhet med den amerikanska lönsaven kokades även björksaven ned till söt sirap, men användes främst i huskurer mot förkylning. Saven användes både som måltidsdryck och jästes till alkoholhaltiga drycker. Carl-Michael Bellman skall ha varit så förtjust i denna dryck att

han vid ett tillfälle skall ha utropat att ”Björklake är mitt lif och brennvin är min helsa!”.

Hårtvätt med björksav finns omnämnd redan i de isländska sagorna och ansågs göra håret lent och glänsande.

Kontar och kåsor

Trots ovanstående välsignelser är det kanske ändå inom hemslojden som björken kommit till störst användning. Björkens trä, näver och rötter har använts vid tillverkningen av ett oräkneligt antal bruksföremål.

Nävern har använts till att bland annat garva hudar, täta stugtak, göra prydnadsföremål, korgar och rygg säckar (kontar) och på vissa håll i landet har det varit vanligt förekommande att man tillverkat skor och regnkläder av näver. Även uråldriga musikinstrument som näverspel och näverlurar har tillverkats av björkens bark och under utgrävningarna i vikingastaden Birka har man hittat rester av det brädspel som i de fornordiska skrifterna går under benämningen Hnefatafl (Nävertavla) och som anses vara nordens motsvarighet till Schack.

Björkens trä har använts till yxskaft, pilar, knivhandtag, skidor, kåsor, skålar, tråg och diverse möbler. Rötterna har man bland annat använt till att fläta korgar av. Det ovanligaste användningsområdet för björken skildrar nog ändå de avbildningar av allmogelivet kring Kallsjön i Jämtland, där det visar sig att man använde lövbeklädda björkar som segel i sina ekor.

Mattias Karlsson

Läs mer:

Människor och växter, Ingvar Svanberg, 1998

Sveriges hemslojds konsulenters hemsida: <http://www.hemslojd.org/rama/Bjorken/Anvandning.htm>

Examensarbete om björksav: <http://www.tracentrum.se/files/publikationer/BJORKSAV.PDF>

INSÄNT...

Husmanskost dög inte åt Statsministern

Vid ett besök av statsministern på ett sjukhus i Oskarshamn, dög tydligen inte det som serverades till personal och patienter, nämligen stekt salt sill, utan man specialbeställde lunch från en finare restaurang i närheten till statsministern.

Det är ytterligare ett tecken på de styrandes arrogans gentemot vanligt folk. De anser sig tillhöra en ny sorts adelsklass som kan ta sig friheter

över medborgarna. Vi börjar närma oss forna tider då vanligt folk fick nöja sig med "sill o potäter", medan överklassen frossade på tjäder och fasan.

Man kunde tro att vi kommit bort från det under de senaste seklet, men kreditkortsaffärer och bedrägerier mot skattebetalarna verkar ha blivit legitimt. En slags politisk immunitet för allahanda brott som de tillförsäffar sig själva och rättfärdi-

gar sitt hyckleri med har tagit fäste bland makteliten i Sverige. Men de glömmer att de är folkvalda, så än finns det möjlighet för svenska folket att bli av med dem.

Det är hög tid att få en förändring till stånd där vanligt folk som gärna äter riktig svensk husmanskost, utan att skämmas för det, röstar bort dessa politikens sol och vårare.

Göran Olsson

ETT SNÄPP ROLIGARE!

När socialdemokraterna Mona Sahlin, Ulrica Messing och Pär Nuder var ute på valturné, och de satt där i ett flygplan, så tog Pär Nuder fram en hundralapp och sa:

- Jag skulle kunna göra en person i Sverige lyckligare genom att kasta ut den här hundralappen genom fönstret.

- Jag hade tagit två femtiolappar istället, så två människor hade blivit lyckligare, sa Ulrica Messing.

Mona Sahlin ville inte vara sämre, så hon sa:

- Jag hade tagit hundra enkronor istället, så att hundra människor hade blivit åtminstone lite lyckligare i det här landet.

Då kom piloten, som hade hört hela diskussionen, och sa:

- Hade jag fått bestämma hade jag kastat ut er tre och gjort nio miljoner människor lyckligare.

Barockt

MATTIAS KARLSSON
KOMMENTERAR UTTALANDEN

"Varför hjälpa odemokratisk kultur som ligger långt ifrån oss?"

(Ovanstående citat är inte hämtat från en debatt kring att strypa det svenska biståndet till arabvärlden, vilket man kanske skulle kunna tro. Uttalandet kommer istället ifrån folkpartiets kommunalråd i Uddevalla, Essam El-Naggar, som fick stor uppmärksamhet och mycket beröm för sitt demokratiska sinnelag, även internationellt, när han deklarerade att han ville att folkpartiets centrala ledning skulle hjälpa Sverigedemokraterna med en lokal till riksårsmötet. Efter att samma ledning tagit honom i örat, förnekade han genast allt han sagt dagen innan och bedyrade att allt var ett missförstånd och att han aldrig velat hjälpa Sverigedemokraterna. Källa: Bohusläningen, 24 april 2007.)

"För mig känns det faktiskt lite bra, att samhället så totalt tar avstånd från deras värderingar och vill inte ha med dom att göra."

(Nalin Pekgul, ordförande i socialdemokraternas kvinnoförbund, myser i Aktuellt den 22 april 2007 över Sverigedemokraternas problem att hålla riksårsmöte.)

Som framgår av ovanstående, är de "sanna demokraterna" inom det svenska etablisemanget djupt chockade och upprörda över att vänsterextrema krafter har eliminerat mötesfriheten och därmed också demokratin i landet. Precis som väntat...

"...det kan ha varit Sverigedemokraterna själva som låg bakom bombhotet mot Grand Hotell i Saltsjöbaden"

(Den nyligen avskedade och åtalade politiska skvalterjournalisten Niklas Svensson ger i vanlig ordning röst åt en förment existerande "hemlig källa" på fokus.se den 19 april.)

"Det skulle inte förvåna mig om det är en PR-Kupp"

(Lena Mellin, inrikespolitisk kommentator på Aftonbladet, i det danska Tv-programmet 21Söndag den 22 april 2007.)

"Problemet är ju att vi lever i en demokrati"

(DN:s ledarskribent Hanne Kjoller försägar sig i DN webb-TV den 20 april, när hon diskuterar Sverigedemokraternas framtida inträde i riksdagen.)

Den Förbannade Sverigedemokraten

Förlåt dem, ty de förstå icke bättre

När vi växer upp läggs grunden till vilka vi kommer att bli senare i livet. Grunden för hur vi kommer att uppfatta och tolka vår omvärld och grunden till vår förmåga att känna samhörighet och kärlek. Ett oskuldsfullt litet människobarn kan så lätt förstöras av oansvariga, själviska och grymma vuxna. En skör och vacker själ tillhörandes ett aldeles nytt, oskrivet liv kan genom föräldrars och andra vuxnas handlingar, eller frånvaron av handlingar, lätt förvandlas till en kall, ful och svart klump.

Människor som av en eller annan anledning farit illa i sin uppväxt, blivit utnyttjade, mobbade eller helt enkelt bara inte sedda, saknar ofta vissa mänskliga egenskaper, eller i alla fall delar av dessa. Det kan handla om överdriven rädsla med hämningar som följd, eller överdrivet självförtroende för den delen, som ger andra sociala komplikationer. Men oftast, inbillar jag mig, är det mest påtagliga handikappet hos trasiga och olyckliga människor att de saknar förmågan att känna kärlek, värme och trygghet.

Denna artikel handlar dock om något helt annat, eller kanske inte...

I dessa sammanhang, när man diskuterar psykiska men orsakade av en taskig uppväxt, talas det mycket om empati - förmågan att leva sig in i andra individers lidande. Människor som utsätts för höga psykiska påfrestningar tenderar att stänga av sina känslor och i stället för att till exempel skratta för att de blir glada, så skrattar de när de tror att det förväntas av dem. Efter hand så lär de sig exakt hur människor "ska" uppträda och smälter således in i mängden, det är då de brukar benämnas psykopater. Psykopater är ofta väldigt framgångsrika i sina företaganden, just eftersom de alltid kan ta rätt beslut för att nå sitt mål, utan att behöva ta hänsyn till andra människor eller till onödiga känslor såsom samvete och moral.

Att känna djup kärlek till sitt hem, sin familj, sitt fosterland och sitt folk är också en grundläggande mänsklig förmåga - precis som förmågan till empati. Människor har under alla normala förhållanden i hela mänsklighetens historia känt en orubblig och villkorslös lojalitet gentemot det egna; den egna gruppen, det egna landet och - framförallt - den egna kulturen. I dag är det inte så.

I dag tycks det som att väldigt många människor inte alls begriper vad vi nationalister kämpar för överhuvudtaget. De verkar faktiskt inte ens förstå grundinställningen - vördnaden inför våra förfäder och inför det land som de med blod och svett byggt åt oss - deras barn. Vissa fattar helt enkelt inte.

Jag tycker uppriktigt synd om dessa människor, som för övrigt påfallande ofta tillhör makteliten i det skattefinansierade bistånds- och multikulturföretaget Sveriges Riksdag AB. Två exempel på detta är Mona Sahlins och Fredrik Reinfeldts öppna ställningstaganden mot svensk kultur, ett annat är kristdemokraternas ungdomsförbunds ordförande Ella Bohlin som nyligen trasslade in sig i ett resonemang där hon satte sitt eget parti i motsatsförhållande till fosterlandskärlek. Vissa fattar helt enkelt inte.

Vad är det som gjort dem så stela och beräkande, så kalla och hatiska? Varför visar de en sån total oförståelse för en av de mest basala formerna av kärlek? Hur kan de inte känna stolthet och tacksamhet inför de män och kvinnor vars livsverk är en förutsättning för att de överhuvudtaget existerar? Och hur kan de inte tycka att det livsverket - vårt sätt att leva - är värt att bevara och försvara till varje pris?

Svaret är naturligtvis att de lider av en genom olyckliga uppväxtförhållanden skapad mental defekt som gör att de uppfylls av ett slags självhat och därmed en avsky mot allt det som de själva är en produkt av. Oikofobi kallas det visst. De hatar helt enkelt sig själva för mycket för att kunna känna kärlek till och gemenskap med, andra individer ur sitt eget folk, sin egen kultur, kanske eftersom de människor som gjort dem illa till synes tillhör denna kultur. Lite som när man äter någon maträtt och sen blir sjuk, då tenderar man att tycka illa om den maten, trots att den inte alls var orsaken till att man blev sjuk.

Nej hörni, sjuklingar i sju-gänget, sluta upp med att hacka på oss friskingar och ta er själva i kragen i stället, det märks ju att ni inte alls mår bra. Fosterlandskärlek är tveklöst normaltillståndet, allt annat är skäl nog att söka hjälp hos terapeut.

Sverigedemokraterna - ett enfrågeparti?

Jag skulle kunna skriva hur mycket som helst om de senaste veckornas händelser. Tre tv-debatter och ett möte med journalisten Åke Ortmark. Det är inte precis vardag för en sverigedemokrat.

Det är framför allt en sak i efterdebatten jag reagerat på. Många - främst motdebattörer, ledarskribenter och allehanda bloggare - har tagit för vana att kalla Sverigedemokraterna för ett enfrågeparti. Oavsett vilket ämne som berörs faller vi alltid tillbaka till invandringen, heter det. Det senare är jag benägen att, till en del, hålla med om, men det betyder inte med någon automatik att också det första påståendet om enfrågeparti är riktigt. Att vi gärna tar upp invandringen beror inte på att det är det enda som intresserar oss. Däremot har vi klart för oss att massinvandringen, dess kostnader och konsekvenser inte kan isoleras från övrig politik.

Massinvandringen och alla integrations- och mångfaldsprojekt kostar miljarder. Det sker alltså en omfattande nettoöverföring av resurser från den svenska delen av befolkningen till den invandrade. Det gör massinvandringspolitiken till en av vår tids viktigaste fördelnings- och välfärdspolitiska frågor. Som jag förklarade för Mona Sahlin i TV4-debatten, är vår tillgång på resurser inte obegränsad. När man överför tiotals miljarder till en grupp sker det alltså på bekostnad av en annan grupp. För mig är det enkel matematik. Vi har en gemensamt finansierad välfärd som bygger på principen om att bidra efter förmåga och få efter behov. När vi på kort tid får hit hundratusentals människor som aldrig bidragit till den gemensamma kakan men som ändå ska ha del av den hamnar välfärdssystemet i obalans. Denna obalans förändrar förstås de välfärdspolitiska förutsättningarna radikalt. Det finns alltså en tämligen enkel förklaring till varför vi inte sett några påtagliga förbättringar av välfärden trots att vi har goda tider och en växande ekonomi.

Det går helt enkelt inte att prata seriöst om välfärdspolitiken utan att också beröra massinvandringen. Vi är inte ensamma om den analysen. Danska Valfärdskommisionen (<http://www.velfaerd.dk/>) beräknar att de framtida, danska besparingsbehoven inom välfärden skulle minska med nästan tre fjärdedelar om man stoppade invandringen

Sd:s partiledare Jimmie Åkesson under debatten med moderaternas partisekreterare Per Schlingmann i TV8.

från "mindre utvecklade länder". Då ska man ha i åtanke att den svenska invandringen varit 2-3 gånger större än den danska.

På samma sätt är det på område efter område. Några exempel:

Skolan

Hur ska man kunna ta upp oordningen i skolan utan att beröra invandringsproblematiken? Det senaste året har vi kunnat följa den kaosartade utvecklingen på två skånska, invandratäta skolor: Hermods-skolan i Malmö och GA-skolan i Landskrona. Båda fick stänga tillfälligt och det diskuterades huruvida de skulle förbjuda andra språk än svenska inom skolans område.

För övrigt vågar jag hävda att också de allt sämre resultaten på svenska skolor till stor del går att koppla till en allt högre andel invandrare. Den mest uppenbara förklaringen till det är förstås de nyanländas problem att hänga med i undervisningen, men det får också till följd att svenska elever drabbas av att stora personalresurser går åt till att stödja dem som inte hänger med.

Kriminaliteten

Hur ska man kunna diskutera kriminalpolitik utan att ta upp invandres och utlänningars kraftiga överrepresentation i brottsstatistiken? Faktum är att en stor del av brottsligheten, inte minst våldsbrottsligheten, är importerad.

Arbetsmarknaden

Hur ska man kunna prata om arbetslösheten och utanförskapet utan att peka på hur utbredd arbetslösheten är bland invandrare, särskilt från

icke-västliga länder? Regeringen riktar nu särskilda och kostsamma insatser för att få just invandrare i jobb. Instegsjobben, som det kallas, innebär att staten står för såväl arbetsgivaravgift som en betydande del av lönen för de företag som anställer invandrare. Kostnad i vårproppen: Nästan en halv miljard kronor.

Sjukvården

Hur ska man kunna ta upp vårdköer och resursbrist inom vård och omsorg utan att fundera över hur stor del av resurserna som läggs på den invandrade delen av befolkningen? För att inte tala om problematiken kring epidemiska farsoter som exempelvis TBC och HIV.

Man skulle kunna fortsätta den här uppräknningen hur länge som helst. Invandringspolitiken är ingen isolerad fråga. Medan de sju riksdagspartierna tassar som katten kring het gröt vågar vi peka på det faktum att massinvandringen kommit att förändra och genomsyra hela det svenska samhället, på alla nivåer. Jag tänker inte anpassa min argumentation efter riksdagspartierna eller medieetablissemangets världsbild.

Jag påstår inte att en sverigedemokratisk invandringspolitik löser alla problem i samhället, men den utgör onekligen en betydande del av lösningen inom väldigt många områden. Det är oerhört viktigt att framhålla.

För övrigt vill jag passa på att tacka alla som ringt, SMS:at och mejlat efter debatterna. Tyvärr har jag ingen möjlighet att svara er alla men jag är mycket tacksam för alla vänliga ord och allt stöd ni visat. Tusen tack!

Jimmie Åkesson

Partinyheter...

Nytt medlemsrekord

Vid sammanräkningen den 31 mars 2007 visade det sig att partiet har 2 829 medlemmar. Det är en ökning med mer än 40 procent sedan föregående år, då partiet hade 2013 medlemmar vid samma tidpunkt.

Jimmie Åkesson välkomnar Mona Sahlin

Sverigedemokraternas partiordförande, Jimmie Åkesson, välkomnar valet av Mona Sahlin som socialdemokraternas ordförande:

- Med Mona Sahlin istället för Göran Persson vid rodret kommer socialdemokraterna inte längre att kunna spela på en image av falsk traditionalism, lantlighet och folkhemsnostalgi. Det faktum att socialdemokraterna är ett kulturradikalt, mångkulturalistiskt och samhällsupplösande parti kommer att bli uppenbart för hela väljarkåren och långtifrån alla socialdemokrater kommer att tycka om vad de ser, säger Jimmie Åkesson och fortsätter:

- Ur ett sverigedemokratiskt perspektiv var Mona Sahlin det bästa valet socialdemokraterna kunde göra. Sahlins extrema hållning i invandrings- och integrationsfrågor, som återigen tydliggjorts genom det senaste utspelet om att inskränka det kommunala självbestämmandet och tvinga alla kommuner att ta emot flyktingar, tillsammans med hennes uttalade förakt för det svenska kulturarvet, kommer med största sannolikhet att underblåsa väljarflykten från socialdemokraterna. Från vår sida kommer vi att intensifiera ansträngningarna för att vinna över socialdemokratiska väljare genom ett antal riktade kampanjer under de närmaste åren och genom att ständigt pressa socialdemokraterna att bekänna färg i alla de frågor där de går i otakt med stora delar av väljarkåren.

Sd fördömer invandrar-subventioner

Enligt uppgift från bland annat SVT:s Aktuellt, ska regeringen göra det lättare för invandrare att få så kallade nystartsjobb genom särskilda subventioner. Företag som anställer invandrare ska inte bara slippa arbetsgivaravgift utan också få en betydande del av lönen subventionerad av staten. Förslaget granskas nu av finansdepartementet inför vårbudgeten.

Sverigedemokraternas partiledare, Jimmie Åkesson, fördömer förslaget:

- Om det här förslaget genomförs innebär det att diskrimineringen av svenskar förvärras ytterligare. Den nya regeringen talade mycket inför valet att bryta utanförskapet, men de förklarade inte att det skulle ske på bekostnad av arbetslösa svenskar. Det här är ingen lösning för att komma till rätta med den misslyckade integrationen. Det är bara ännu ett kostsamt sätt att sopa problemet under mattan.

Sd fördömer förslag om könsneutral äktenskapsbalk

Den 21 mars presenterade Äktenskaps- och partnerskapsutredningen sin utredning, där man föreslår att äktenskapsbalken skall bli könsneutral och att Svenska kyrkan skall fräntas den automatiska vigselrätten. Björn Söder, Sverigedemokraternas partisekreterare och ledamot av kyrkomötet är mycket kritisk till förslaget.

- Förslaget underminerar familjebegreppet och banar väg för nya vansinnesreformer, då exakt samma argument som nu används för att legitimera homoäktenskap också kan användas för att legitimera exempelvis månggifte. Genom att fränta Svenska kyrkan den automatiska vigselrätten tar man dessutom ytterligare ett steg mot att helt jämställa Svenska kyrkan med vilken sekt- eller trossamfund som helst, säger Björn Söder och fortsätter:

- Vi kommer att bekämpa det här förslaget med all kraft i kyrkomötet och skulle det bli verklighet kommer vi, vid ett eventuellt riksdagsinträde under nästa mandatperiod, verka för att det rivs upp tillsammans med besluten om homooptioner och lesbiska pars insemigrationsrätt. Till skillnad från majoriteten av riksdagspartierna kämpar vi för ett stärkande av kärnfamiljen och alla barns rätt till en mor och en far.

Sd vill stoppa abortturismen

Sverigedemokraterna är kritiska till förslaget att låta utländska kvinnor utföra aborter i Sverige och meddelar nu att frågan är så viktig att den kan få betydelse för vilket politiskt block partiet väljer att stödja vid ett eventuellt riksdagsinträde 2010. Sverigedemokraternas partiordförande, Jimmie Åkesson, kommenterar:

- Sverigedemokraterna ser mycket negativt på landets höga aborttal och oroas över bristen på åtgärder för att motverka detta. Att det är möjligt att minska antalet aborter utan att förbjuda dem, har flera andra länder, däribland Norge, visat. Förslaget sänder ut fel signaler och

riskerar att leda till ännu fler svenska aborter. Dessutom uttrycker det en respektlöshet inför andra länders lagstiftning och riskerar att binda upp värdefulla resurser inom den svenska sjukvården, säger Åkesson och fortsätter:

- Skulle lagförslaget bli verklighet kommer Sverigedemokraterna med kraft verka för att det skall rivas upp vid ett eventuellt riksdagsinträde 2010. De respektive blockens fortsatta agerande i frågan kommer också att ha betydelse för vår bedömning av vilken sida vi eventuellt kan tänkas stödja efter nästa val.

Sverigedemokraternas inställning i abortfrågan beskrivs på följande sätt i partiets familjepolitiska handlings-

program:

"Sverigedemokraterna ser mycket negativt på landets höga aborttal. Varje abort innebär en förlust både för samhället, föräldrarna och inte minst det ofödda barnet som mister sin möjlighet till fortsatt liv.

Sverigedemokraterna vill verka för att aborter efter tolfte havandeskapsveckan förbjuds, såvida medicinska eller andra tungt vägande skäl för abort ej föreligger.

Partiet vill även försöka få en attitydändring till stånd genom att på olika sätt uppmuntra till diskussion och reflektion kring de etiska aspekterna av abortfrågan, inte minst bland landets skolelever."